

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 20. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2006

Det var en dejlig sommer

Sommeren 2006 vil blive husket for sine høje temperaturer og et antal solskinstimer langt over normalen.

Det var en dejlig sommer.

Som det ses på hosstående stemningsbillede fra Amager Strand primo juli, søgte ikke blot landets indfødte gammeldanskere ud til strandene for at svale sig. Det gjorde også mange af de muhamedanske kolonisatorer, som et flertal af politikere har besluttet at berige landet med.

Altså bortset fra dem, som var på ferie i hjemlandet.

Billedet er ikke blot et stemningsbillede. Det indeholder i sin enkelhed et utal af informationer om realiteterne bag det højt opreklamerede mantra om "integration".

Som det ses, er der en skarp afstand imellem de indfødte gammeldanskere og de såkaldte nydanskere. Ikke blot rent fysisk, men så sandelig også - og især - i åndelig forstand.

Gammeldanskerne bolttrer sig i bølgerne og spiller bold på stranden, og de nyder at være i solen og opsamle vitaminer til den mørke tid.

Muhamedanerne foretager sig intet aktivt. De lurekigger.

En anden ting falder i øjnene: Gruppen af muhamedanere består kun af kvinder og børn. Mændene glimrer ved deres fravær. Muhamedanske mænd og kvinder kan ikke hygge

Eller er de optaget af at bage pizzaer og stege shawarma inde i byen?

Det melder historien ikke noget om. Men vi kan konstatere, at det er overladt til kvinderne at tage sig af de mange børn, som om få år må formodes at skulle tage det endelige

opgør med de skamløse vantro og lære dem at efterleve de forbud og påbud, som Allah og hans profet har foreskrevet.

Det var en dejlig sommer, og vi skal nyde dens glæder, så længe og så ofte vi kan. For om få år kan det hele være slut.

Når solen skinner og man bolttrer sig i de svalende bølger eller leger med børnene og

hinanden på stranden, kan det være svært at forstå, at det om få år kan være slut med både bikinier, topløse piger og med flirt og kølige pilsnere på strandene.

Den slags står nemlig ikke foreskrevet i Koranen og vil derfor være forbudt, når den kulturelle berigelse er tilendebragt.

Og der gives ingen fortrydelsesret.

HV

sig sammen som ligeværdige mennesker. De skal holdes adskilt.

Men hvor er de muhamedanske mænd da henne?

Er de i gang med at udfolde deres charme overfor de letlevende gammeldanske kvinder et andet sted på stranden? - Herreløse kvinder, som de svage danske mænd ikke sørger for at holde styr på.

Illuminati - fup eller fakta?

Man skal omgås sammensværgelsesteorier med varsomhed, men man risikerer at gå glip af væsentlige forklaringer, hvis man afviser dem på forhånd

side 9

Japan - monoetnisk stormagt

Globalisering har nemlig ikke noget med folkevandringer at gøre. Udveksling af varer og ideer har altid fundet sted.

side 3

Terror i det 21. århundrede

Der er krig overalt langs islams grænser, og muhamedanerne er altid den angribende part, hvad enten de er i flertal eller i mindretal.

side 10 og 11

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),
sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 46 36 66 66
h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård
tlf. og fax 32 55 18 02
mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)
mobil: 25 89 12 00 (indtalt besked),
otier@privat.dk

Niels Bach Jensen
tlf. 26 56 54 69,
niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm
tlf. 48 89 07 95 og 30 41 15 15
ole@gerstrom.dk

Suppleant:
Sygeplejerske Kirsten Fogt,
tlf. 97 42 91 31

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Krigen imod os

Af Sune Dalgård

Krigen mod os er i fuld gang. Mod os? Man kan kalde det mod os eller mod Vesten, Kristenheden, vor civilisation eller bruge andre betegnelser, uden at det gør den store forskel. Det, der er tale om, er islams stadig mere tydelige krig mod os "vantro" i vor del af verden. Vi betragtes mere og mere klart af alle islamister og langt ned i rækkerne af alle muhamedanere som islams fjender, der bør behandles som sådanne efter koranens forskrifter. Den amerikanske professor Huntington fremsatte allerede for en del år siden sine tanker om verdenskonflikternes ændring fra de traditionelle modsætninger og krige mellem de gamle stormagter til "civilisationernes" sammenstød mellem grupper, der først og fremmest er bestemt af deres tilknytning til de forskellige verdensreligioner. Disse tanker har været meget diskuteret og til dels forkætrede. Udviklingen i årene siden synes at gøre dem meget aktuelle. En voksende del af krigeriske begivenheder synes faktisk at være forbundet med religiøse modsætninger. Og muhamedanere er i de fleste tilfælde en af de stridende parter.

Krigens midler

Midlerne i denne krigsførelse er som regel så forskellige fra traditionel krigsførelse, at man måske viger tilbage for overhovedet at tale om egentlig krig. I de seneste år har man stemplet mange voldsudøvelser som "terrorisme". Men sagen er vel, at denne form af mange i fremmede "civilisationer" betragtes som den form for krig mod deres fjender, der falder dem lettest og er mest effektiv over for modstanderne. Det er en krigsform, som har mange skikkelser og meget forskellige udøvere fra statsterrorisme, over større terrornetværk til små selvstændigt arbejdende grupper eller enkeltpersoner. Dette gør det langt vanskeligere for de ramte at finde passende modforholdsregler og kampformer. Man kæmper i nogen grad i blinde mod fjender, som skjuler sig i anonyme omgivelser, der benyttes som skjul og skjold. Kampen vil derfor let komme til at ramme også disse civile omgivelser, når der sigtes mod de egentlige terrorister. Det er kort sagt i mange tilfælde vanskeligt at kæmpe mod terrorismens krigsform med krigsførelsens klassiske

og normale våben, og det udnyttes selv sagt af terroristerne, der oftest er temmelig ligeglade med egne og deres civilbefolknings tab, men udnytter civile tab i deres propaganda over for kristne og vestlige folk, som er langt mere følsomme i den retning. Desuden giver terrorismen en oplagt mulighed for stedfortræderkrig., hvor terrorgrupperinger optræder som skjulte repræsentanter for større magter, der ikke selv ønsker at træde frem, men med penge og våben forsyner deres terrorhåndlangere med det fornødne til udøvelsen af deres håndværk. En sådan mere eller mindre skjult bistand er det som oftest endnu vanskeligere at ramme end terroristerne selv, skønt den kan være helt afgørende for at holde terroren ved lige.

Krigens mål

Den overvejende del af terroren imod Vesten stammer givetvis fra den muhamedanske verden. Den har desuden været i voldsom og stadig stigende vækst gennem adskillige årtier, inden den i de seneste år slog ud i så ekstreme former, at den blev erkendt som et problem og en fare for hele vor civilisation, livsform og nationale frihed. Når det kunne komme så vidt, skyldes det nok især, at vi gennemgående var og er for uvidende om muhamedanismens karakter og mål. Den blev opfattet som en fredelig religion på linie med andre religioner, der for det meste er det. Men dette er nok en fejlurdering af de farlige.

Islam er ikke blot en religion på linie med så mange andre. Den er en ideologi, der gennemsyrrer alt i samfundet uden skel mellem det religiøse og det verdslige. Den vil beherske de troendes hele tilværelse i alle henseender og give love og regler for hele menneskelivet. Altså en totalitær bevægelse, der i så henseende overgår både kommunisme og nazisme. Men dertil kommer, at den i sit væsen kræver at være herskende over hele verden og altså er aldeles aggressiv over for alle andre. Og andre skal ikke blot omvendes ved ordet, men i givet fald også ved sværdet. Hvor islam har haft magten og gennemført et religiøst styre, er alle ikke-muhamedanere bl.a. kristne, hvis de overhovedet blev tålte, normalt blevet behandlet som andenrangs borgere, der skulle yde, men ikke nyde lige ret med de troende.

Fortsættes side 8

Japan: Globalisering uden indvandring

Fra en dansker bosiddende i Japan har vi modtaget denne rapport:

Det påstås fra tid til anden, at Danmark er et indvandrerfjendtligt land. Men hvorvidt Danmark er indvandrerfjendtligt eller ej, ses nu engang bedst i lyset af andre landes udlændinge- og indvandrerpolitik.

Har vi noget at være flove over? Se bare her, hvad et land som Japan præsterer uden at blive betegnet som et specielt indvandrerfjendtligt land. Japan undgår nemlig så vidt muligt at få nogen.

Måske kunne vi lære noget af det? Det ser i hvert fald ud til, at japanerne har lært af vore fejltagelser.

Den statistiske opgørelse fra det japanske justitsministerium over udviklingen af antal udlændinge bosat i Japan pr. juni 2005 fremgår af grafen nedenfor.

Få udlændinge i Japan

Pr. 2004 var der registreret 1.973.747 udlændinge i Japan. Det svarer til 1.55 % af befolkningen og er det hidtil største antal udlændinge i Japan. Den forholdsmæssige andel af udlændinge stiger, ikke mindst fordi der ikke ligefrem bliver flere japanere, men det er i en

High-tech Japan - teknologisk i front uden indvandring.

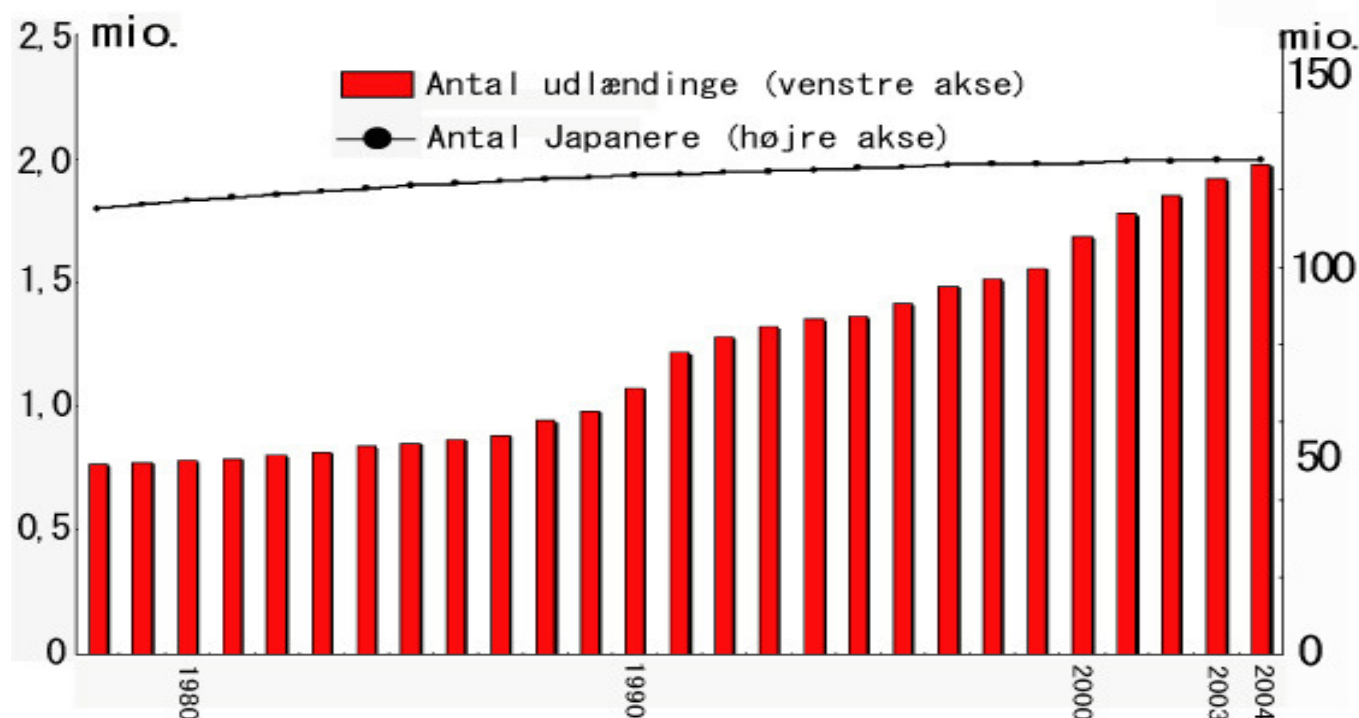
størrelsesorden, der gør det nødvendigt at have to målestokke / to akser, for at stigningen i antallet af udlændinge overhovedet kan tydeliggøres i forhold til den samlede befolkningstilvækst.

De cirka 2 mio. udlændinge i Japan kommer fra 188 forskellige lande, hvoraf koreanere udgør ca. 30 %. Den næst-

største gruppe af udlændinge i Japan er kinesere. Korea og Kina er jo nabolande til Japan, hvilket giver dem et mere naturligt tilhørsforhold til Japan i forhold til, hvad en europæer eller en person fra for eksempel Mellemøsten vil have.

Japaneres, kineseres og koreaneres religion og tankesæt er ikke så fjernt fra hinanden, selv om de lærde jo nok vil kunne tærse langhalm på denne påstand meget længe. Det korte af det lange er, at japanerne i tidernes morgen fx. importerede de kinesiske tegn, den kinesiske måde at tænke på osv., som koreanerne også er påvirket af. Der har naturligvis været krige og mange andre forhold, der gør, at fx. koreanere og japanere ikke bryder sig særligt meget om hinanden, men kulturelt er de noget tættere på hinanden, end de er på os fra Europa eller personer fra Mellemøsten.

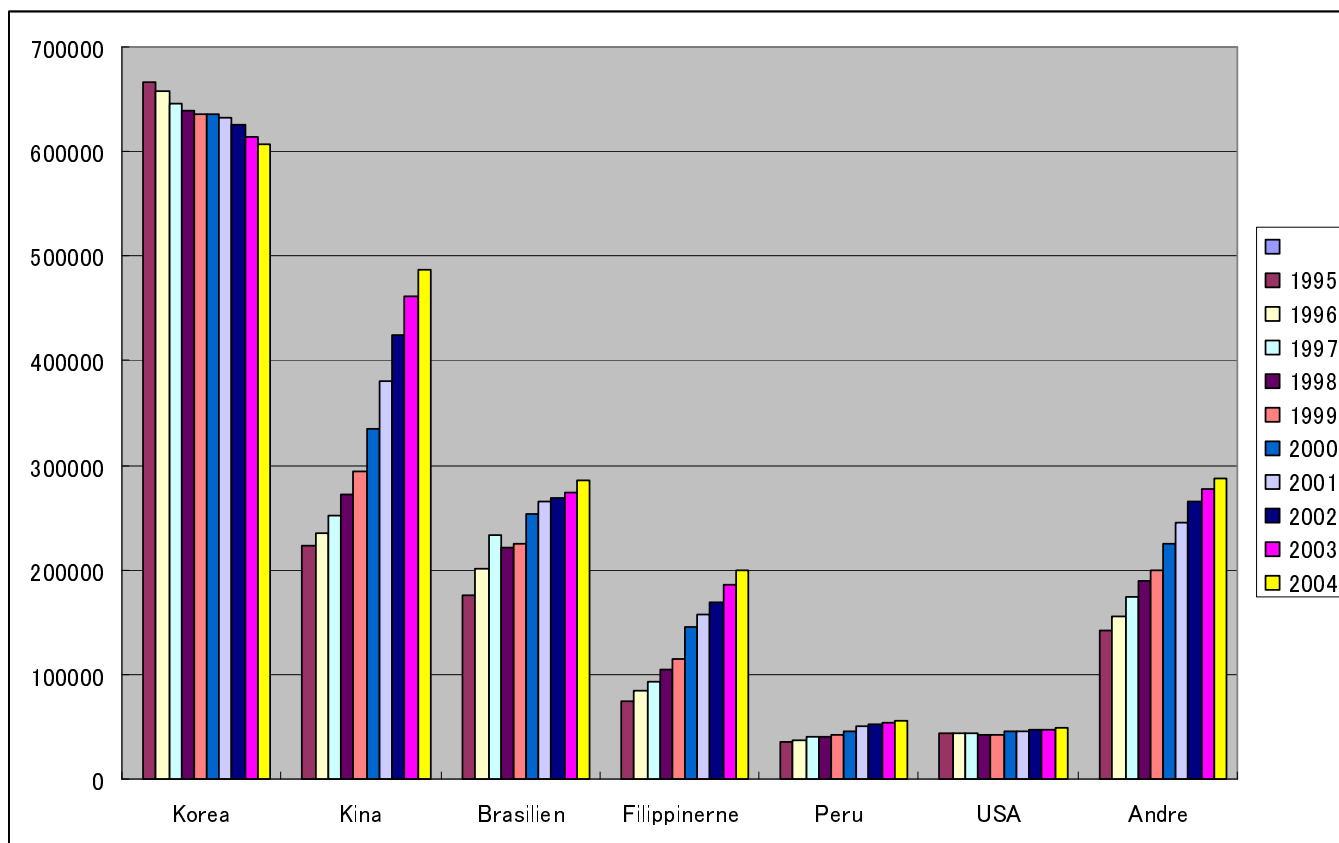
Det er en stor modsætning til Danmark, hvor størstedelen af udlændingene udgøres af nationaliteter, der på ingen måde er relateret til hverken dansk kultur eller historie. Historisk set har vi aldrig blot tilnærmelsesvis haft træk,

Graf 1: Udviklingen af antal udlændinge og antal japanere i Japan fra 1978 til 2004

Kilde: The Immigration Bureau of Japan (<http://www.immi-moj.go.jp>)

Graf 2 Udviklingen i antallet af udlændinge i Japan fra 1995 til 2004 opdelt efter nationalitet

Kilde: The Immigration Bureau of Japan (<http://www.immi-moj.go.jp>)

som minder om et muslimsk samfund. Vi har et tankesæt, der er præget af frisind osv. Der er ganske enkelt så stor afstand mellem den dansker og den islamiske tankegang, at islam kulturelt set på ingen måde hører hjemme i Danmark.

Størstedelen af udlændingene i Japan opholder sig der for at arbejde eller pga. uddannelse, eller fordi de er gift med en japaner. Størstedelen af udlændingene i Danmark er her, fordi de ikke bryder sig om deres hjemlande, vil nyde godt af de danske sociale goder, eller fordi de vil forkynde den islamiske tro til et folk, der ikke bryder sig om det.

Mens japanerne snusfornuftigt kun lukker personer med en brugbar uddannelse eller andet, der kan tilføre samfundet noget positivt, har man i Danmark valgt at lukke massevis af personer ind, som hverken har uddannelse eller intentioner om at integrere sig i det danske samfund.

I Japan skal der altså en eller anden form for kvalificering til, for at man kan få ophold i landet. I Japan gives der forskellige typer af opholds og arbejdstilladelser alt afhængig af formålet med opholdet i landet. Det kan fx. være almindelig permanent opholdstilladelse som

følge af, at man har en japansk ægtefælle, deltager i uddannelse eller forskning, udfører kvalificeret arbejde eller andet. Der gives også ophold i Japan, for personer der søger om asyl.

Fordelingen af de forskellige typer af opholdstilladelser ses af graf 3 på næste side.

Hvor er asylansøgerne?

Man kan jo spørge sig selv, om hvad der er galt i ovenstående graf. "Find fem fejl..." Den kvikke læser vil have opdaget, at der ikke figurerer en kategori indeholdende opholdstilladelser tildelt asylansøgere. Hvor bliver de mon af i statistikken?

Lidt granskning afslører, at der stort set ikke bliver givet asyl til udlændinge i Japan. Se blot nedenstående tal.

I 2005 var der 384 personer (!!!!), der søgte asyl i Japan. Man skulle jo tro at der manglede nogle nuller... men nej, det er de faktiske tal. Deraf fik 46 (!!!!) asyl. Det var tre gange flere end året før, hvilket jo så betyder, at man i 2004 kun gav asyl til omkring 15 personer. Resten af de 384 personer, altså 295, fik IKKE asyl.

Så er det jo straks lettere at forstå, at de ikke er til at få øje på i graferne. Tallene er ganske enkelt så små, at de slet ikke

ville kunne ses i graferne, - selv om man så brugte en lup!

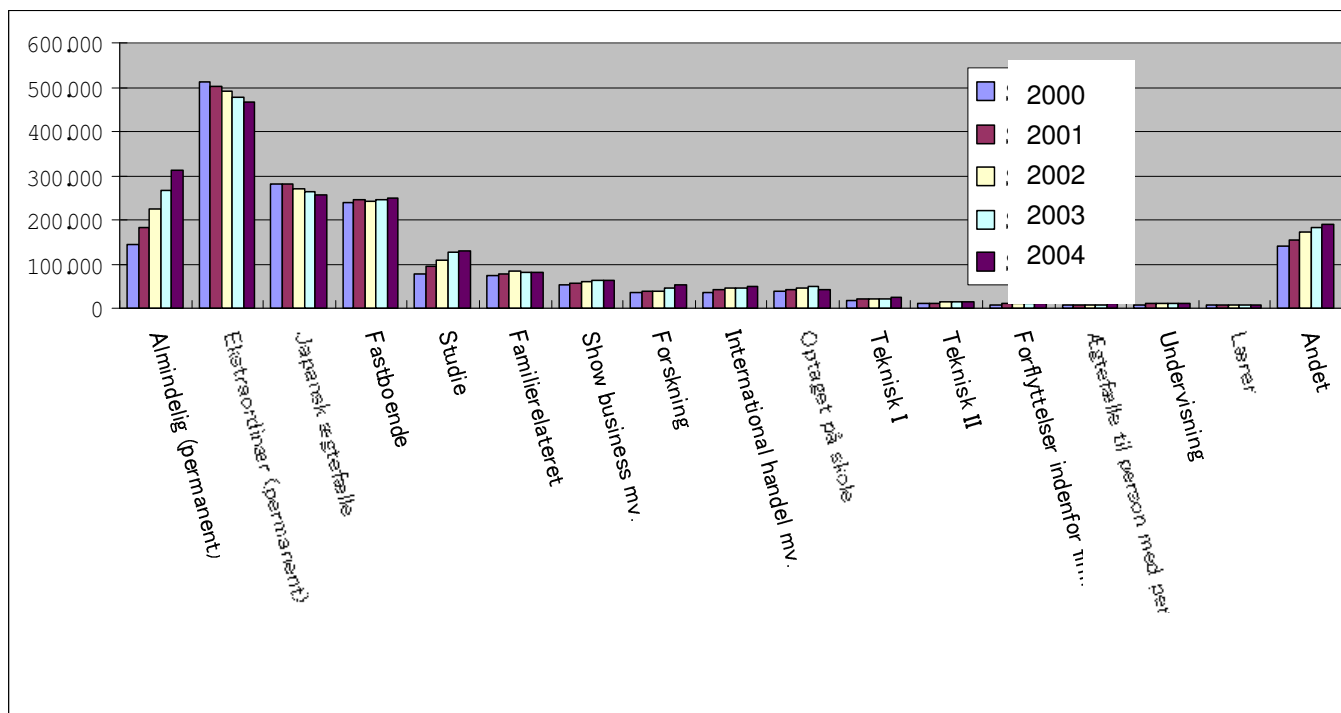
Det skal dog nævnes, at 97 personer af de personer, som ikke fik asyl, fik opholdstilladelse alligevel på anden vis. I alt fik altså 143 af de 384 personer, der søgte asyl i 2005, dermed ophold i Japan. Det er det største antal asylansøgere, man har givet opholdstilladelse til (ikke at forveksle med bevilget asyl - her er tallene for bevilget asyl og anden opholdstilladelse lagt sammen) på et år, siden man indførte en officiel flygtningepolitik i 1982.

For det tilfælde, at der er læsere, for hvem tallene ikke rigtigt siger noget, må vi hellere oplyse om de tilsvarende danske tal, som fremgår af tabellen nedenfor.

Dette er tal fra den danske udlændingestyrelse. Det ses, at vi i 2001 havde 12.512 ansøgere. Hvis vi skal sammenligne dette med de japanske forhold, bliver vi nødt til at tilpasse tallene til befolkningstallet. I Japan er der ca. 125 mio. indbyggere, og i Danmark er vi ca. 5.5 mio. Dvs., at det danske tal for asylansøgere skal ganges med ca. 22, for at gøre tallene sammenlignelige.

Det vil svare til, at japanerne skulle have en tilstrømning af asylansøgere på over

Graf 3 Fordelingen af typer af tildelt opholdstilladelser i Japan fra 2000 til 2004

Kilde: The Immigration Bureau of Japan (<http://www.immi-moj.go.jp>)

275.000 personer på ét år! Og de har kun haft 384 og gav asyl til 46! Danmark gav asyl til 1600 mennesker i 2004, ud af de 3235 personer der søgte asyl. Det svarer til, at Japan skulle have taget imod over 35.000 mennesker, hvor de altså faktisk har tildelt 46 mennesker asyl. Forholdsmæssigt giver vi altså 760 gange så mange personer asyl i Danmark, som japanerne gør i Japan. Statistikken taler sit tydelige sprog. Danmark er et særdeles fremmedvenligt land. Langt mere end vi burde være. Det er jo skræmmende at tænke på, at dette er tallene efter at udlændingepolitikken

er blevet strammet op flere gange. Det kunne i øvrigt være interessant at se, hvad der vil komme af kommentarer fra den japanske regering, hvis man forlangte, at de skulle tage 35.000 asylansøgere ind pr. år.

Man kan spørge sig selv om, hvad årsagen er til de få opholdstilladelser, der gives til asylansøgere i Japan. Nogle af svarene er indlysende. Der er slet ikke så mange, der søger asyl. Hvorfor er der mon den forskel? Jamen, det er jo fordi asylansøgere har undersøgt forholdene, og hellere vil til Danmark. Så elsket er

vi af omverdenen, at vi bliver foretrukket frem for andre lande. Ganske enkelt.

I Japan giver man i øvrigt ikke ud til højre og til venstre med sociale goder. Det er derfor ikke noget paradys for udlændinge som Danmark er. Danmark er derfor vellidt af asylansøgere, og Japan er vel, med al respekt, knap så vellidt et rejsemål for asylansøgere, takket være en fornuftig politik på området, udfærdiget af ansvarlige politikere.

Vi kan dermed konkludere, at flygtninge og indvandrere elsker Danmark. Vi

Tal og fakta på udlændingeområdet

Asylansøgninger 1995 - 2004

Antal personer som har søgt om asyl i Danmark 1998 - 2004 *

Bruttoansøgstallet	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
Afghanistan				412	994	1.570	2.713	1.186	664	285
Bosnien-Hercegovina				447	406	1.619	1.450	186	231	102
Irak				3.001	4.265	2.596	2.724	1.045	442	217
Rusland				102	183	269	302	198	269	163
Serbien og Montenegro				1.457	1.682	1.824	1.166	1.030	750	784
Somalia				771	652	552	701	391	370	154
Statsløse palæstinensere				373	282	362	285	167	153	148
Øvrige				2.807	3.867	3.408	3.171	1.865	1.714	1.382
I alt				9.370	12.331	12.200	12.512	6.068	4.593	3.235

er et særdeles flygtninge- og fremmed VENLIGT land. Der er mange andre grunde, men det behøver jeg vist ikke nævne.

Langsigtet tænkning

For at få et totalbillede burde jeg behandle alle former for opholdstilladelser, men det må blive en anden gang. Debatten slutter jo ikke foreløbig. Det korte af det lange er, at der er langt mere logik i den japanske måde at håndtere

asylansøgerne på end i den danske, hvor der stadig bliver givet alt for mange opholdstilladelser. Man kan jo ikke blive ved med at give opholdstilladelser, når vi nu har så stort et problem med udlændinge i landet, som vi har. Det er simpelthen uforsvarlig politik.

Japanernes måde at håndtere tingene på er væsentlig mere forsvarlig og langsigtet end den, man har præsteret i Danmark gennem årene. Retfærdigvis skal jeg måske også sige, at Japan måske

burde tage lidt flere flygtninge, end tilfældet er i dag, hvis de vil være en del af det internationale samfund, og dermed også bære deres del af de byrder, som vi alle sammen bør være med til at bære.

Men stort bifald til japanernes foregangs eksempel på, hvordan man bør takle tingene. Gid danske politikere ville tage ved lære af japanerne, på samme måde som japanerne har taget ved lære af vores fejl gennem 80'erne og 90'erne.

Tokyo - en monoetnisk metropol

Tokyo -Yokohama udgør verdens største byområde med flere end 33 millioner indbyggere. Befolkningen består næsten udelukkende af japanere.

Som en globaliseret storby udveksler Tokyo varer, kapital og kultur med hele verden. Men er du udlænding, må du som hovedregel indstille dig på, at du kun er velkommen som gæst.

Tokyo er derfor en af verdens mest velhavende og teknologisk set mest udviklede byer.

For DSB-plagede danskere lyder det som en drøm, men Tokyos store komplicerede metrosystem fungerer som et urværk. Her er nedfaldne køreledninger og skiftesproblemer ukendte fænomener.

Den sociale sammenhængskraft er i top. Her trækker alle på samme hammel.

Ved store begivenheder som f. eks. det årlige fyrværkeri ved Sumida-floden sidste lørdag i juli, sætter japanerne sig i

titusindvis i de tilstødende gader og spiser medbragt mad og drikke mens de iført den traditionelle sommer-kimono "yukata" betragter det storslåede fyrværkeri og nyder den lune sommernat.

Alt foregår i en god og positiv stemning. Ingen mellemøstlige bander forstyrrer harmonien, og bøvede fyldebøtter uden selvkontrol findes der ingen af.

Flere hundrede tusinde japanere bevæger sig langsomt over Sumidas broer mens de betragter fyrværkeriet - uden pufferi og uden ukvemsord.

Kriminaliteten er på et meget lavt niveau.

Det er svært at få noget stjålet.

Og bedst af alt: En pige kan når som helst færdes hvor som helst i Tokyo uden at udsætte sig for ubehageligheder.

Trendsættende Tokyo-piger

Natteliv i Tokyo - god stemning og ingen vold

Hvis du som turist ser dig rådvild omkring, vil du straks blive tilbudt hjælp til at finde dit bestemmelsessted!

Sådan var det også i Danmark indtil et politisk flertal besluttede sig for at danskerne skulle udsættes for mellemøstlig kulturberigelse!

Spørg dine bedsteforældre, om de låste dørene på landet før i tiden!

Spørg dine forældre, om de blev overfaldet af voldelige bander, når de fejrede blå mandag!

Harry Vinter

Muhamedansk terror i Filippinerne

Sulu-øerne og Mindanao hærges af fanatiske muhamedanere

Muslimerne i Filippinerne udgør ca. 5% af landets indbyggere.

Islam blev introduceret af emigranter fra Malacca i 1300-1400-tallet og blev først implanteret på Sulu-øerne og Mindanao hvorfra den bredte sig nordover – også til hovedøen Luzon.

Imidlertid dukkede spanske conquistadorer op i 1521 ledet af portugiseren Ferdinand Magellan. Han gik i land nær den nuværende by Cebu. Her gerådede han i en krig mod stammehøvdingen Lapu-Lapu, og Magellan blev dræbt. Dette stoppede naturligvis ikke conquistadorerne. Det lykkedes at kolonisere og kristne det meste af Filippinerne, undtagen Mindanao og Sulu-øerne. Det lykkedes ikke at kristne muslimerne – moroerne, som de kaldes. Moroerne har stort set altid været i strid med styret i Manila. Filipinoerne og moroerne ser ned på hinanden og undgår helst hinandens selskab.

Kulturkløft

Filipinoerne betragter moroerne som laverestående, fordi de ikke er kristne, og fordi de ikke er så ”moderne” indstillede, men har bevaret meget af det fra

forfædrene nedarvede. I virkeligheden frygter filipinoerne moroerne, og har man truffet nogle moroer på besøg i en filipino-landsby, forstår man hvorfor. Moroerne er stolte, selvbevidste folk med et krigerisk temperament, og de ser med dårlig skjult overlegenhed ned på de vantro. De har bevaret islams fanatisme og intolerance og betragter det stadig som en god gerning at gøre kort proces med de kristne.

Den afghanske forbindelse

Under den forrige præsident, Josef Estrada, startede en række uroligheder på Mindanao og Sulu-øerne. Den muslimske terrorgruppe, der har givet flest problemer er *Abu Sayyaf*. Den er en udbrydergruppe fra *Moro National Liberation Front (MILF)* og opstod i 1990'erne under ledelse af Abdurajak Abubakar Janjalani, som havde kæmpet med talebanerne i Afghanistan.

Han og andre tilbagevendende hellige krigere havde modtaget uddannelse og træning af amerikanerne med henblik på at bekæmpe den daværende Sovjetstøttede regering i Afghanistan. Hvemvendte gik de i gang med blandt andet at tage amerikanere som gidsler.

Abdurajak Abubakar Janjalani omkom ved et sammenstød med det filippinske politi. Hans yngre bror, Khadaffi Janjalani, overtog derpå styret af Abu Sayyaf.

Sværets broderskab

Abu Sayyaf betyder *sværdets broderskab*, og organisationen har i høj grad levet op til sit navn. Første gang Abu Sayyaf gjorde sig bemærket var ved et angreb på byen Ipil på Mindanao april 1995. I april 2000 kidnappede Abu Sayyaf 21 personer fra et turiststed i Malaysia. Heraf var de 10 vesterlændinge. I april 2001 gik det ud over 3 amerikanere og 17 filipinoer, som blev taget til fange på øen Palawan. Mange af gidslerne blev halshugget. Ved befrielsen døde yderligere to personer.

I februar 2004 lykkedes det Khadaffi Janjalani at bombe et skib i Manila Bay, hvorved 132 mennesker omkom. Abu Sayyaf fejrede Valentine's Day 2005

ved bombesprængninger i Manila, Davao og General Santos City. Her døde 8 personer og 150 såredes.

Terror og hvidvaskning

Mellemøstens diktatorer støtter gerne Abu Sayyaf. Således har Libyen betalt millioner af dollars for at få frigivet de udenlandske gidsler taget i Malaysia. En smart måde at vaske terrorstøtte hvid på. Iraks onde ånd, Saddam Hussein har også doneret betydelige beløb, ligesom i øvrigt Jeemah Islamiya.

Begrænset selvstyre

I modsætning til Abu Sayyaf har Moro National Liberation Front haft mere held. Således fik de udvirket delvist selvstyre på en del af Mindanao og Sulu-øerne. Selvstyreområdet kaldes *Autonomous Region In Muslim Mindanao (ARMM)* og her har man, på samme måde som sønderjyderne kunnet stemme sig til, hvor man helst ville være.

Abu Sayyaf terrorist modtager dødsdom for at have bombet en bus i februar 2005.

Kilder:

Turen går til Filippinerne (Politiken 2005)

Finn Salomonsen: Mindanao (Hirschsprung 1952)

http://en.wikipedia.org/wiki/Autonomous_Region_in_Muslim_Mindanao

www.cfr.org/publication/9235/

www.fas.org/irp/world/para/asp.htm

KA

Derfor skal vi udæske dem...

Den sidste del af Tomas Kiersteins grundlovstale på Borum Eshøj ved Århus 5. juni 2006:

Nu er det jo Grundlovsdag. Den dag hvor vi i år fejrer, at det er 157 år siden, at vi fik Grundloven. Dermed fik vi også friheden, eller gjorde vi? Kan man få friheden til ejendom?

To kilometer fra hvor jeg bor, ligger en lille landsby. Tæt på sognegården står en mindesten for befrielsen i 1945. Stenen er ikke særligt prangende eller iøjnefaldende. Under Dannebrog står der følgende korte tekst, der på enkleste vis svarer på mit spørgsmål:

"Danmark aldrig af kampen træt opgave du må din frimandsret!"

Denne korte tekst siger alt hvad der er at sige, nemlig at frihed ikke er en ejendom, men noget meget flygtigt, noget

man ikke kan købe eller forhandle sig til, men noget man hele tiden må klamre sig til, noget man må kæmpe for. Friheden er derfor kun til stede der, hvor viljen til at kæmpe for den også er til stede, og at kæmpe er at ofre noget for noget andet.

Om man er fri, afhænger ganske enkelt af om man skatter denne frihed mere end noget andet. Hvis der er noget som helst der betyder mere end friheden, så eksisterer den kun som en tom besværgelse. Der er ikke grader af frihed, kun grader af ufrihed som kontrast frihed. Frihed er at kunne vælge. Frihed er derimod ikke gratis at kunne vælge. Fri er kun den, der hverken kan købes eller afpresses til at opgave sin frihed.

Med de gamle, lidt højstemte, men stadig gyldige ord: "Frihed er en borgemur, hvor modet støder højt i lur mod alle fjender gramme!"

Vi bestemmer selv om vi vil være frie. Både som enkeltpersoner og som folk. Vore modstandere er kun så farlige, som vor eget mål af frygtsomhed tillader dem at være. De henter udelukkende deres styrke fra vores frygt.

Hver hver gang vi udæsker dem, så øger de trusselsniveauet, og dermed forsvinder der lidt af den frygtens og usikkerhedens magi, som er deres våben. Hvis selv trusler på livet preller af, så har de endegyldigt tabt.

Derfor skal vi udæske dem, for vi er ikke bange for virkeligheden, vi er ikke afhængige af ideologiske eller lovreligiøse dogmer for at fungere og føle mening med livet. Det gør os potentielt umådeligt meget stærkere end både de politisk korrekte og de mest fanatiske islamister. De er allerede bange for vores frihed. Lad os gøre dem livrædde!

Valget er vores!

Krigen mod os - fortsat fra side 2

Taktik og strategi

I den nuværende situation, hvor verdens over 1 mia. muhamedanere i hvert fald endnu ikke militært kan hamle op med Vestens militære magt i åben krig, må deres aktivister naturligvis afpasse deres krigstaktik efter denne realitet. Derfor vil de foreløbig være henvist til at holde sig til den ovennævnte terrortaktik og få det mest mulige ud af den. Efterhånden som modstanderne bliver mere pressede af denne skjulte krigsførelse, der er vanskelig at imødegå, kan islamisterne så optrappe deres krigsindsats til at gøre brug af andre og måske mere traditionelle midler, men deres fordel ligger bl.a. i, at de kan bruge alle slags midler og hurtigt skifte fra det ene til det andet, alt efter som omstændighederne tilsiger det. Det større billede synes imidlertid utvivlsomt at vise, at den islamiske verden under ét bliver stadig mere magtfuld også med moderne våbenteknikker, og at disse let spredes fra de større og mere fremskredne islamiske lande til disses lydstat og stedfortrædere i krigen mod Vesten. Det ses for nylig tyde-

ligt i Hizbollahs krigsførelse mod Israel i Libanon.

Strategien i muhamedanernes islamistkrig imod os er klar nok. Den går til syvende og sidst ud på, at vi som alle andre ikke-troende skal overvindes og enten blive muslimer evt. tålte andenrangs mennesker eller blive udryddet. I første omgang siges dette direkte om Israel, der skal udslettes af landkortet og israelerne udryddes eller fordrives. Men vi skal ikke tro, at vi andre er sikret en bedre skæbne. USA, der fremstilles som den store djævel, har jo allerede fået terroristernes grænseløse had at føle. Men også andre større lande i vor vestlige verden har fået deres del af terroren. Den rammer karakteristisk nok så at sige udelukkende civile, der naturligvis er lettere og mere ubeskyttede mål end militære eller politi. De seneste års store terroraktioner i Madrid og London med hundreder af dræbte civile foruden mængder af sårede viser tydeligt dette. Og samtidig afslører de et forhold, som man har søgt at lukke øjnene for eller helt at benægte. Disse terroraktioner var nemlig ikke udført af

udsendte al-Quaida-specialister, men af lokale muslimer, der var efterkommere af indvandrere fra den muhamedanske verden og betragtedes som velintegrerede i deres nye europæiske lande oftest med statsborgerskab i disse, personer som man i værtslandene ikke havde mistanke om at ville foretage den slags handlinger. Det viser klart, hvilken bombe under det fredelige samfund man har fået lagt med den gennem lange tider tålte masseindvandring fra islamien. Da det synes umuligt på forhånd at afgøre, hvem af disse muhamedanere der udgør en reel terrorrisiko, må hele denne nu overalt store og hastigt voksende befolkningsgruppe være en dødelig fare for vore landes fred og sikkerhed. Den seneste kæmpeterroraktion i Londons Heathrow lufthavn, som det lykkedes at afsløre og forhindre, viser ganske samme billede i endnu større skala.

Krigen mod os er sandelig i fuld gang. Nogle vil sige, at den 3. verdenskrig allerede er begyndt.

Globaliseringens fundament

Den nye verdensorden indføres af kræfter hinsides demokratisk kontrol

Af Anders Bruun Laursen

Globalisering betyder stræben efter en udemokratisk én-verdensstat med EU og Euro-Mediterranien som mellemstadier .

Bagved synes at ligge en alliance mellem fire ideologier: 1. Den Nye Verdensorden 2. Leninismen 3. Neoliberalismen 4. Miljøideologien.

Det følgende er et dokumenteret bud på, hvad der binder disse fire sammen.

Så længe vore politikere og medier opretholder absolut tavshed om Euro-Mediterranien og dens tyveri af vor identitet, og konsekvent ikke optager læserbreve eller materiale derom, må man mene, at en "Verdensstyrelse" med fuld mediekontrol manipulerer os hen mod én-verdensstaten via voksende og åbne regionale blokke.

1. DEN NYE VERDENSORDEN – CITATER

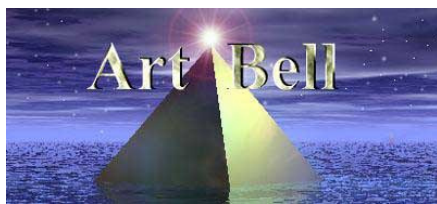
Udtrykket stammer angiveligt fra Vergils Eclogé 4.5: "magnus ab integro saeculorum nascitur novus ordo...": Ses på USAs Great Seal (1-dollarsedlerne). Under Golfkrigen i 1990-91 talte præs. Bush sen. 5 gange om Den Nye Verdensorden, som nu dukkede op og ville revolutionere vore sjæle samt indlede en ny tidsalder. Endvidere sagde G. Bush sen. i sin tale om "Unionens Tilstand" 1991, at denne orden var "illuminationen af 1000 lyspunkter". Dvs. af deltagerne fra de højeste grader i York Rite og Scottish Rite frimurerordenene i Illuminatis "Store Værk": opbygningen af en udemokratisk én-verdensstat. Udtalelsen stempler præsident Bush sen. som illuminatus.

Gorbatjov talte om Den Nye Verdensorden allerede fra 1988.

Præs. G. Bush sen. skal om ordenen have sagt:

"Hvis det amerikanske folk vidste, hvad vi har gjort, ville det klynge os op i lygtepælene!"

Edgar Hoover, tidligere FBI-chef, talte om Den Nye Verdensorden som et sammensværgelsesuhyre så monstrøst, at folk ikke kunne tro det. Churchill sagde noget lignende.

Figur 1.

Folkhavets pyramide adskiller sig fra Fig 3: Toppen er nu på plads. En stjerne, Illuminatis Messias, er faldet ned på den (Esajas 14:12) og illuminerer 1000 skjulte lyspunkter på himlen . Illuminatis "Store Værk"- én-verdensstaten - er fuldendt.

a. Program

I 1785-86 optrævedes af retsvæsenet i Bayern en sammensværgelse, der havde eksisteret siden 1. maj 1776. Den kaldte sig "Die Alten Illuminiertern Seher von Bayern", eller kort Illuminatis Nye Verdensorden. Grunden til afsløringen var, at en illuminatus-kurér, Lanze, undervejs var ramt af lynet. På sig havde han planer for den franske revolution. Oplysningerne om ordenen fra dokumenter og bekendelser fra frafaldne sammendannedes i bogen "Einige Originalschriften des Illuminaten Ordens", München 1787, der blev sendt til hver eneste regering i Europa som advarsel.

Program: 1. Fjernelse af alle regeringer 2. Fjernelse af privat ejendomsret 3. Fjernelse af arveret 4. afskaffelse af patriotisme 5. Fjernelse af familien. I stedet kvinde- og børnefællesskab. 6. Fjernelse af al hidtidig religion.

Formål: Én-verdensrepublikken med styrkelse af den uddrevne Adams frigørelse fra social, moralsk og religiøs tvang og med absolut lighed og broderskab. Ordenen var grundlagt af den frafaldne jødisk-katolske tyske præst, rationalisten Adam Weishaupt. Iflg. Weishaupt betyder Illuminati Lucifers Lysholdere. Egentlig de oplyste. Weishaupt flygtede efter optrævelingen til Gotha. 1787 lavede han en hemmeligere udgave af ordenen. Omkr. 1790 forlagdes ordenens hovedkvarter til London. Ordenen havde da efter Wilhelmshad-kongressen 1782 infiltreret de tyske frimurere, bredte sig derigennem til det meste af Europa og talte så fremtrædende tilhængere som Goethe, kong Christian VII af Danmark samt Gustav d. III. af Sverige.

b. Midler

Hovedmidlet var manipulation i dybeste hemmelighed hen imod kaos, så at folkene, som elsker ro og flokmentalitet, ville ønske én-verdensstaten som det mindste onde. Det skulle efter Hegels dialektik ske ved indførelse af ideologier, som skulle bekæmpe hinanden: Skab problemer og kom så med løsninger, som fremmer én-verdensstatsudviklingen. For at vinde kvinderne prædikedes kvindefrigørelse. Internationalister skulle uddannes på særlige skoler. De højere grader skulle trage efter rigdom og magt – de lavere grader efter idealisme!

Figur 2.

Adam Weishaupt
1748 – 1830

Finansmanden Mayer Rothschild bad Weishaupt lave en organisation, der kunne sikre Rothschild verdensherredømmet.

"Giv mig magt over pengene, så har jeg magten", sagde illuminatus Mayer Rothschild. Den fik han over Bank of England, Den Franske Nationalbank og bankvæsenet i Frankfurt foruden i Napoli ved grove spekulationer. Nathan Rothschild blandede sig i Wienerkongressen og var tæt på at bestemme dets udfald – men det kiksede i sidste øjeblik p.g.a. Rusland .

The Grand Lodge of British Columbia and Yukon (frimurere) hævder i dag, at illuminatus-kuréren slet ikke var illuminatus og gør Weishaupt til helgen. Logen påstår at "Illuminati var helt ude af Verden efter 1790". Skønt ordenen da bevisligt var gået op i frimurerordenen i Europa og Amerika!

c. Illuminati styrer den franske revolution

Ordenen infiltrerede via bl.a. grev de Mirabeau fra 1787 og "encyclopedister" frimurerordenene i Frankrig, hvorpå de tog navneforandring til "Den Franske Revolutionsklub" og senere til Jacobinerklubben. Robespierre, Danton etc. var medlemmer af klubben. De Mira-

beau blev Frankrigs leder. Man opkøbte først korn med knaphed til følge - så folket troede, at kongen ville sulte det. Hvorpå man halshuggede de unyttige spisere, først kongen, dronningen og adelen for at kunne bespise de produktive. Man nåede vist at myrde ca. 300.000 unyttige spisere - meget færre end planlagt!! Nogle mener, at den franske revolution og Illuminati blot var indbyrdes uafhængige børn af rationalismen. Men "Frihed, Lighed, Broderskab" er illuminati-slagordet.

d. Illuminati spredes til Amerika:

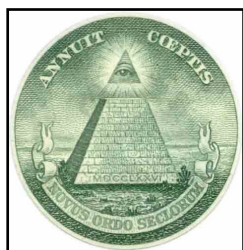
Thomas Jefferson - forfatter af uafhængighedserklæringen 1776, senere USA-præsident og stifter af USAs Demokratiske Parti - beundrede den blodige franske revolution og håbede, at den ville brede sig til hele verden. Han menes sammen med Franklin under Frankrigsophold at være indtrådt i Illuminati. Men i 1785 var The Columbian Lodge of the Order of the Illuminati etableret i New York, bl.a. med senere præsident Franklin D. Roosevelts stamfader. Illuminati bragte Philadelphia på oprørets rand.

e. Illuminatis Eliterekrutering

Ved de amerikanske universiteter dannedes illuminatibroderskaber for den kommende elite. Phi Beta Kappa startede 1776 som diskussionsklub, men blev infiltreret af Illuminati. Angiveligt hørte illuminativiteten op omkring 1830. Men nedenstående medlemmer var/er svorne én-verdensstatstilhængere: Franklin D. Roosevelt, Woodrow Wilson, John D. Rockefeller, Nelson Rockefeller, Dean Rusk, Caspar Weinberger, Præs. Bush sen., Bill Clinton, Jimmy Carter, Jeb Bush. Det anses for en særlig ære at være medlem her. Skull and Bones grundlagdes 1832 ved Yale Universitetet af general William Russell, der i Tyskland havde knyttet en varig tæt forbindelse med en hemmelig organisation, "Dødens Broderskab", som mentes at være Illuminati. Hans familie var blevet rig på omfattende narkotikasmugleri. På Yales campus er en gigantisk gravhælvning, der fungerer som tempel med kranier, knogler og mange tyske skrifter. Heri er der et nazikapel! Gravtemplet blev fremvist af en "dissident". Jolly Roger - dødningehovedet er både Russell-familiens logo og kendetegnet på grad IV/V i svensk frimurersystems Andreaslogo.

Skotten John Robinson fik tilbudt illuminati-optagelse, men afslog. I stedet skrev han en bog, "Proofs of a Conspiracy". Heri beskriver han optagelsesceremoniellen til "Regentgraden". Den minder utroligt om optagelsesceremonien til "Skull and Bones" på Yale.

Til "Skull and Bones" hører præs. kandidat John Kerry, præsident G. Bush jun., Mc George Bundy (Kennedy-rådgiver) o.m.a. Præs. Bush jr. hentede folk til sin administration fra Skull and Bones. Og præsident Bush jr. kan ikke lukke munden op uden at nævne illuminati-slagordet "Freedom".

Figur 3. The Great Seal Of The United States ses på dollars og er frimurersymbolik - angiveligt lavet på bestilling af illuminatus Rothschild.

f. Frimurerne

er et verdensomspændende broderskab. Ordenerne bygger på hemmeligheder og grader. Kun de øverste grader ved, hvad det hele går ud på. For at optages i det engelske system skal man på deistisk vis tro på "Et højeste Væsen"! Men ellers er Gud, hvad den enkelte gør ham til. Kristus betragtes ikke som mere guddommelig end Muhammed og må ikke tilbedes i logerne. I Skandinavien gælder det svenske system, der kun optager kristne.

Fra 1717 sluttede Londons frimurerloger sig sammen i en Grand Lodge og begyndte at samarbejde med kirken for indfra i oplysningstidens ånd at rationalisere og afmystificere Kristi lære. Ikke desto mindre fyldte de anden mysticisme i ordenen ved at tage fra den gammelægyptiske Isis-religion, mithraismen, pythagoræerne, kabbalisterne, essenerne, druiderne, hemmelige arabiske selskaber og ridderordenerne - især fra tempelherrerne. Systemet spredte sig til hele Verden fra 1725. Scottish og York Rites kom til de amerikanske kolonier, hvor bl.a. Benjamin Franklin, George Washington og Thomas Jefferson, som også senere blev præsident, blev frimurere lige som de mest bety-

dende i den amerikanske revolution. USA er bygget af og for frimurere. Principperne i the Constitution fra 1789 er vidtgående overtaget fra Andersens frimurerlovgivning, og frimurersystemet blev indpodet i samfundet gennem frimurnes statsbetalte public schools. Capitol Hill er fra grundlæggelsen gennemsyret af frimurersymboler.

George Washington svor på en frimurerbibel. På den svor også Eisenhower, Carter, Reagan og Bush sen. angiveligt embedseden.

21 eller flere USA-præsidenter har angiveligt været frimurere.

Fra 1785 infiltreredes frimurerne af Illuminati, som angiveligt helt tog over. Men i 1826 bevirkede et bestialsk mord på en frafalden, at ca. halvdelen af frimurerlogerne i Nordøst-USA gjorde sig fri af Illuminati. I 1828 holdtes et statskonvent, der fastslog tæt forbindelse mellem USA-frimureriet og fransk illuminatisme.

g. De 300s komité,

er ifølge 2 vidner en frimurerparaplyorganisation for den vestlige verdens ledere.

En afhopper, John Todd, var druidepræst af "De 13" for inderkredsen. Han fortæller, at komiteen er renlivet illuminati og dyrker Rothschild. Mayer Rotschild havde jo af Weishaupt forlangt en organisation til at styre Verden med (kap. 1c). Målet er én-verdensstaten uden grænser.

Ledelsesgruppen med Verdens ranghøjeste frimurere kaldes De 33s Komité og synes at udgøre "World Governance"/Verdensstyrelsen. De 300s Komité stiftedes 1729 af The British East India Company - med henblik på én-verdensstaten under det britiske imperium og for at sikre opiumshandelen. Det medførte opiumskrigen 1840-42, hvor Kina måtte lukke op for indførelse af britisk opium og afstå Hong Kong!

Midlet er at nedbryde de bestående samfundsværdier med pop og narkotika og skabe kontrolleret kaos med alle midler - herunder islamisk terror. Først så lader én-verdensstaten sig indføre. Drastisk befolkningsreduktion er planlagt!

Nulevende medlemmer er ang. bl.a. David Rockefeller, Præs. Bush sen., Henry Kissinger og Dronning Elizabeth II. Her hører Council On Foreign Relations, Trilateral Commission og Skull and Bones hjemme, (kap. 5).

2. MARXISMEN-LENINISMEN

Illuminatis program ligner i den grad Karl Marx', at en sammenhæng er uomgængelig. Marx og Engels var medlemmer af en gruppe eksiltyskere i London, som ifølge Engels hed "De Retfærdige Mænds Liga", der tog navneforandring til "Den Kommunistiske Liga". Den havde sit udspring i "Outlaws' League", der iflg. Engels havde sine rødder i babouvismen, som var grundlagt af illuminatus og revolutionskommunisten Babeuf på grundlag af hans "Lighedsmanifest" fra 1796.

De tidlige boshevikker adskilte sig lidet fra babouvisterne og kaldte sig spartakister – Weishaupts dæknavn var Spartakus. Marx og Engels skriver i forordet til "Det kommunistiske Manifests" tyske 1872-udgave, at de på kongressen i London 1847 af Den hemmelige Kommunistiske Liga fik overdraget at udfærdige et partiprogram.

Og det blev så efter Weishaupts illuminati-program. Valget af 1. maj - Illuminatis stiftelsesdag – som socialisternes internationale kampdag taler også for Marx' illuminatitilhørsforhold.

Efter fiaskoen på Wienerkongressen svor illuministen Nathan Rothschild, at det skulle hævnnes. Det skete med zarens fald 1917. Lenin fik hjælp fra New York finansfolk til at styrte den russiske zar og udtalte: "Der er også en anden alliance – en ved første blik sær og overraskende, som dog er let at forstå. Det er alliancen mellem os kommunistledere og jer kapitalister". Der er adskiligt, som tyder på, at Lenin var frimurer og fik sin revolutionære aktivitet betalt af frimurere.

3. NEOLIBERALISMEN

Frimurernes drøm var jo frihed på alle områder. Derfor tog man i USA også gerne den skotske frimurer Adam Smiths liberalisme og frihandel til sig, som udtrykt i "Wealth of Nations".

Kapitalstrømmene kræver globalisering. I 1970'erne og 80'erne voksede multinationale selskabers (MNS) antal, idet firmaerne investerede overskudskapital i lavomkostningslande. MNS og finanssektoren fik brug for at lade deres kapitaler og halvfabrikata bevæge sig frit over grænserne til egne og andres filialer. Derfor blev i 1980'erne nationale restriktioner mod valutastrømninger stort set afskaffet. Euroen blev til i den ånd. Taberne blev de udviklingslande, som ikke har noget profitabelt at tilbyde. Organisationer som GATT og OECD har ikke kunnet løse problemer-

ne. Og WTO hjælper iflg. Council On Foreign Relations!! angiveligt de rigeste lande mod de fattigste.

Der er flere bud på løsning:

1: Theodore Levitt: Betragt verden som ét stort marked. Forlæg produktionen til det billigste sted.

2: Fukuyama: Intet alternativ til den vestlige idé, liberalismen.

3: Senghaas: Udviklingslandene skal lære af Vesten og så komme ind i et globalt fællesskab.

4: Ken'ichi Ohmae, triadist: USA, Vesteuropa og Japan skal af hensyn til MNS og finansmarkedet fjerne deres indbyrdes grænser.

5: Den geo-økonomiske tese: Imod klassisk liberalisme. For en vestlig konfederation. Sikring af nationale arbejdspladser .

Sådan fungerede neoliberalismens broderskab d. 30.01.06:

1: Jyllands Postens morgenudgave nægter undskyldning for Muhammed-tegningerne.

2: DIs og Arlas direktører kræver regeringssindgreb.

3: Bilderbergeren Bill Clinton fra én-verdensstatsforkæmperen Council On Foreign Relations skammer JP og Danmark ud.

4: Statsministeren tager rystet personlig afstand fra tegningerne.

5: Uforbeholden undskyldning fra Jyllands Posten til de krænkede muslimer !!

4. MILJØIDEOLOGIEN

Her er der adskillige, som udøver pres i retning af stærk overnational styring. F.eks. Greenpeace og Gorbatsjovs Green Cross under henvisning til frivillige nationale aftalers utilstrækkelighed. Gorbatsjovs Earth Charter (kap 5) er miljørelateret.

5. SAMMENS MELTNING AF DEN NYE VERDENSORDEN, NEOLIBERALISMEN, LENINISMEN OG MILJØIDEOLOGIEN

foregår allerede. Jeg har andetsteds redegjort for den amerikanske David Rockefeller vilje til at indføre Den Nye Verdensorden, én-verdensstaten, ved at fjerne nationalstaternes økonomiske manøvre dygtighed og derved undergrave deres selvstændighed ved hjælp af Concil On Foreign Relations og Trilateral Commission. Endvidere for deres alliance med leninisten Mikhail Gorbatsjovs World Political Forum m.h.p. at gennemføre én-verdensstaten. Og for Gorbatsjovs og Steven Rockefellers leni-

nistiske Earth Charter, som de ser som Den Nye Verdensordens 10 bud. Den er pseudo-religiøs kult for Moder Jord. Medforfatter til Charteret er frimurere Maurice Strong, der også var drivende kraft i Gorbatsjovs "World State Forum". Strong frekventeres af illuminatfrimurerne G. Bush sen., Henry Kissinger og David Rockefeller. Nogle angiver, at Gorbatsjov selv er 33 grads frimurer i Scottish Rite .

6. KONKLUSION

Globaliseringen er et paradoks, der baserer sig på historiens 2., måske 3. alliance mellem liberalisme og kommunisme. Midlet er manipulation af uvidende. Målet er en udemokratisk én-verdensstat med EU og Euro-Mediterranien som mellemlid, fodnote 3.

At kapitalismen og kommunismen, som i koldkrigstiden stod på randen af en atomkrig om verdensherredømmet, kan alliere sig om én-verdensstaten er forunderligt. Hvilken fællesnævner har disse systemer?

Under mine studier dukker ustandseligt frimurere op som bærere af fælles arvegods.

USA er bygget og gennemsyret af frimurersystemet, især på lederniveau. Liberalismens ophavsmand, Smith, var frimurer. Marx' kommunistiske manifest indeholder Illuminatis program. Både Lenin og Gorbatsjov var/er nært knyttet til frimureriet, formentlig som medlemmer.

Huntingtons "clash of the cultures" synes omhyggeligt planlagt som vejen til én-verdensstaten.

Ovenstående kan og bør diskuteres. Men kun religiøs/ideologisk fanatisme, tvang og beregning og en verdensstyrelse kan forklare det internationale samfunds politikeres og medi-ers ellers uforståeligt enige og energiske bestræbelser på at globalisere på trods af voksende kaos som følge af uforenelige parallelsamfund.

Se David Rockefellers tak til medierne for at skjule Verdensstyrelsens planer på denne hjemmeside: www.mega.nu:8080/ampp/bilderberg.html

Kilder:

Denne artikel bygger på en lang række kilder.

Den fulde liste kan ses på DDFs hjemmeside: www.dendanskeforening.dk under nyheder, hvor denne artikel også vil være tilgængelig.

Muhamedansk ekspansion

Terror top 20 i begyndelse

Fiasko med succes

Som samfundssystem er muhamedanismen en eklatant fiasko. Det leverer millioner af udvandrere hver dag bevis på.

Men på trods af flugten fra de umenneskelige og stagnerende samfund, holder udvandrerne i udstrakt grad fast i de normer, som skaber den elendighed, som de udvandrede for at undslippe.

Herved vender fiaskoen sig til en succes. For fiaskoen bevirker, at den forstenede muhamedanisme udbredes i hele den civiliserede verden.

Misundelse som drivkraft

Velstanden i de civiliserede lande skaber udbredt forbitrelse og misundelse blandt muhamedanerne, som anser det for uretfærdigt, at folk, som har den forkerte tro, kan skabe så fremragende samfund, mens folk med den rette tro ikke kan skabe andet end fattigdom og elendighed.

Selvkritik eksisterer ikke blandt muhamedanere.

Misundelsen fremkalder et udbredt had blandt muhamedanerne, som i de senere år har ført til en intensivering af den vold og terror, som muhamedanismen har bygget på lige siden dens grundlægger påbød sine tilhængere at føre hellig krig imod de vantrø.

Terrorens top 20

1) Angrebet mod World Trade Center i New York d. 11/9 2001 blev en øjeåbner for amerikanerne, som indtil da havde støttet de hellige krigere for at få dem til at bekæmpe kommunisterne i Afghanistan og det tidligere Jugoslavien.

Nu vendte de hellige krigere våbnene imod deres velgører.

En lobbyorganisation ved navn CAIR (The Council on American Islamic Relations), som synes at have ubegrænsede økonomiske midler til rådighed, breder sig hurtigt over hele Nordamerika, hvor den udøver aggressiv lobbyvirksomhed og rejser sager mod folk, som "krænker islam".

2) D. 7. juli 2005 blev 52 mennesker dræbt og flere end 700 såret, da muhamedanere bragte bomber til sprængning i Londons undergrundsbane.

Storbritannien er præget af voksende

muhamedanske parallelsamfund, som til stadighed kræver - og får - særlige privilegier.

Nogen så britisk som Peter Plys er i dag tabu på grund af hans ven Grisling, og det engelske flag er ligeledes på vej ud, da dets kors kan såre muhamedanernes følelser.

3) I Holland er prominente kritikere af muhamedanismen

blevet myrdet: i 2002 politikeren Pim Fortuyn og i 2004 filminstruktøren Theo van Gogh.

Politikeren Ayaan Hirsi Ali levede under politibeskyttelse indtil hun i 2006 flygtede til USA.

4) Indvandrere fra Nordafrika har opbygget permanent voksende parallelsamfund, hvis eneste kontakt med Frankrig er tilførslen af bistandsmidler.

I efteråret 2005 gik muhamedanske indvandrere amok i flere storbyer, fordi politiet var trængt ind på det, de opfatter som deres territorier.

5) I marts 2004 blev 200 dræbt og 1500 såret af terrorbomber imod 4 tog i Madrid.

Spanien er mål for en løbende kolonisering af afrikanere, som sejler over strædet ved Gibraltar.

Spanien var under muhamedansk herredømme fra 711 til 1492, og muhamedanere føler, at de har en særlig ret til at "vende tilbage".

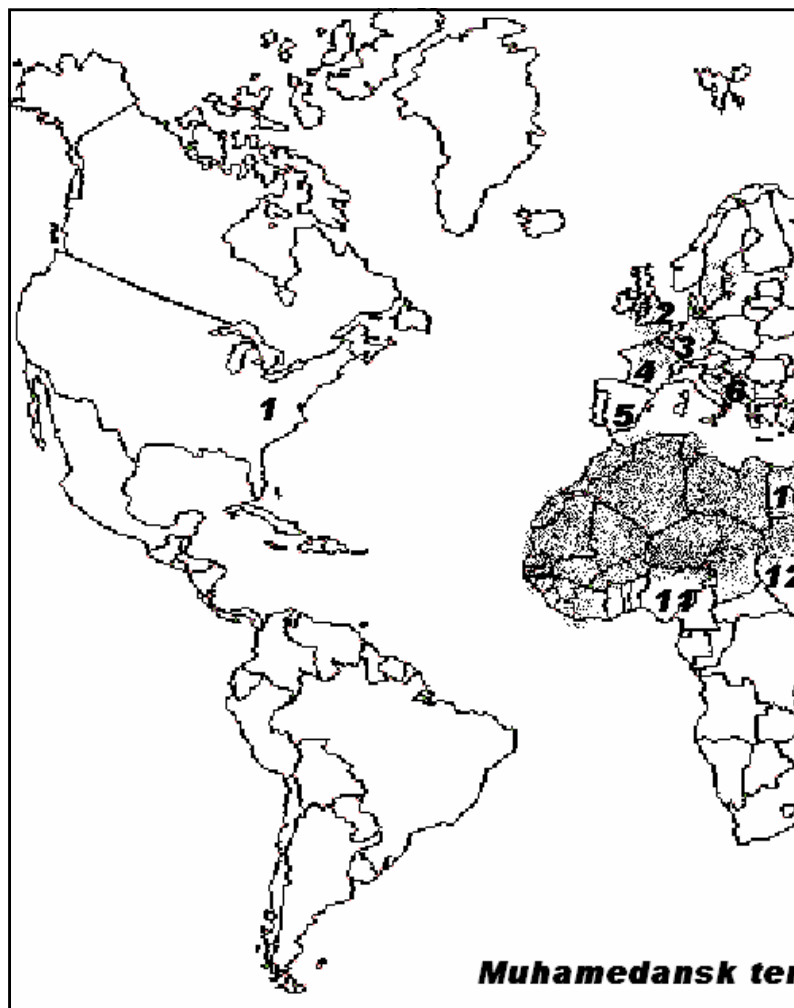
6) Balkan var under tyrkisk herredømme fra slutningen af 1300-tallet til slutningen af 1800-tallet. Den muhamedanske indflydelse har gjort Balkan til Europas fattigste hjørne.

Da det socialistiske Jugoslavien gik i

opløsning i 1990-erne, ankom både materiel og hellige krigere fra den muhamedanske verden til støtte for den muhamedanske side i krigen. USA og EU støttede aktivt den muhamedanske side i Bosnien.

Ligeledes støttede USA og EU aktivt den muhamedanske side i Kosovo fra 1999.

Både Bosnien og Kosovo er i dag centre

for muhamedanske aktiviteter i Europa. I Kosovo lever de tilbageværende kristne under konstant terror. 250.000 ikke-muslimer har forladt Kosovo siden FN/NATO rykkede ind for at bevare et multietnisk Kosovo. Alene i marts 2004 blev 19 serbere myrdet. Kirker og klostre ødelægges og erstattes af moskeer betalt af Saudi Arabien.

7) Tyrkiet udryddede de fleste af sine kristne indbyggere (armeniere, grækere og assyrere) i begyndelsen af 1900-tallet. De sidste grækere blev dræbt eller flygtede fra Istanbul i 1955.

krig i det 21. århundrede

sen af det 21. århundrede

Tyrkisk invasion i Cypern i 1974 og besættelse siden.

De få kristne i Tyrkiet chikaneres til stadighed. I de første måneder af 2006 blev 3 præster stukket ned med kniv. Den ene døde.

8) Efter Sovjets sammenbrud blev Tjetjenien selvstændigt. Resultatet var et muhamedansk rædselsherredømme og

overalt 100%.

De jødiske indbyggere i Israel udsættes konstant for terroraktioner.

10) Egyptens oprindelige kristne befolkning udgør 10% af befolkningen og er det største kristne mindretal i den muhamedanske verden. Deres antal falder hurtigt som følge af tvangsomvendelser og voldtægt af kristne piger.

Flere end 500.000 kristne piger er blevet tvangsomvendt og tvangsgift i de seneste 25 år.

11) Nigeria er delt i et muhamedansk nord og et kristent syd. I nord er indført sharia, kirker afbrændes og ikke-muhamedanere terroriseres. Terroren breder sig langsomt sydpå. 5/7 2006 blev en kvinde stenet ihjel efter at have talt pænt om kristendommen.

12) Sudan er delt i et muhamedansk nord og et kristent syd. Sydsudan har i årtier kæmpet imod muhamedanernes forsøg på at påtvinge dem sharia. Ved at afbrænde afgrøder har muhamedanerne påført de kristne flere hungerskatastrofer med omkring 1 mill. døde til følge. Endvidere er tusindvis af sydsudaneres blevet ført

nordpå som slaver.

I provinsen Darfur begår arabere folke- drab på muhamedanere med sort hudfarve.

13) Der er store kristne mindretal i Etiopien, Eritrea og Somalia. De udsættes overalt for diskrimination og vilkårlige overgreb. I juli 2006 erklærede styret i Somalia, at enhver, som ikke bøjer sig mod Mekka og beder fem gange om dagen, vil blive henrettet.

14) De små mindretal af kristne og hinduer i Pakistan udsættes for

diskrimination og forfølgelse. Overgreb starter ofte med en påstand om, at en person har fornærmet profeten. Mod en sådan anklage er ofrene hjælpeløse.

Tvangsomvendelser finder ofte sted. I maj 2004 blev en ung mand pint ihjel - uden at have undsagt sin kristne tro.

I februar 2006 blev 5 kirker brændt ned i Pakistan.

15) Det muhamedanske mindretal i Indien forgriber sig jævnlige på det langmodige flertal af hinduer.

11/7 2006 blev 200 dræbt og 714 såret af bomber placeret i tog. Terroren er hyppigst i Kashmir, hvor 57 hinduer og buddhister blev dræbt ved overfald på landsbyer 1/5 2006.

16) Bangladesh udvikler sig i ekstremistisk retning med hyppige angreb på etniske og religiøse mindretal. Mindst 240 tilfælde af bombeterror i 2005.

17) I det sydlige Thailand bliver alle ikke-muhamedanere systematisk myrdet som led i religiøs udrensning, som skal bane vejen for løsrivelse. (Som i Kosovo).

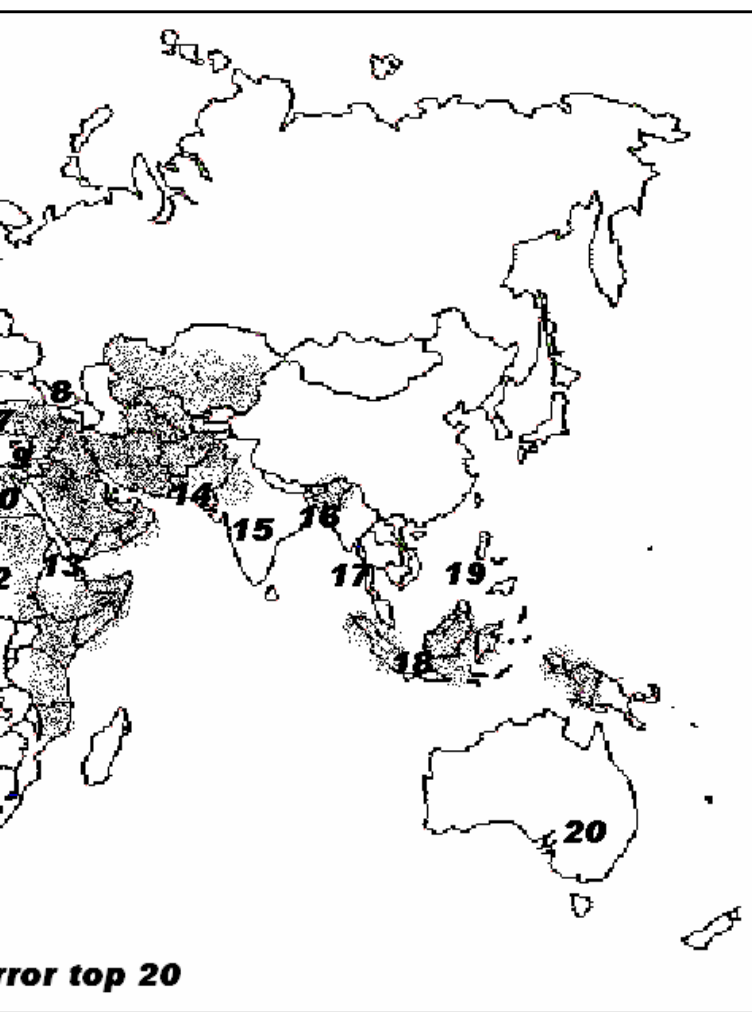
18) Indonesien har verdens største muhamedanske befolkning, men øen Bali er overvejende ikke-muhamedansk. Her dræbte terrorister 202 mennesker i 2002. I det øvrige Indonesien har ikke-muhamedanere i årtier været udsat for hyppige overgreb, som har kostet flere hundrede tusinde mennesker, fortrinsvis kinesere, livet. Kirkeafbrændinger og tvangsomvendelser finder hyppigt sted. I oktober 2005 blev 3 kristne skolepiger halshugget på vej til skole.

19) I Philippinerne myrder muhamedanere jævnlige ikke-muhamedanske medborgere. Mest aktivt på Mindanao. 23/6 2006 blev 6 dræbt og 9 såret af en bombe i Shariff Aguak.

20) Muhamedanere i Australien optræder med voksende aggressivitet overfor landets øvrige indbyggere, og der er flere og flere voldelige sammenstød.

19/6 2006 blev en indvandret pakistaner idømt fængsel på livstid for at have planlagt terroraktioner i Sydney - som blev afværget i tide.

Kilder: www.thereligionofpeace.com
www.compassdirect.org - samt andre

slavehandel med ikke-muhamedanere. Efter en tjetjensk invasion i naborepublikken Dagestan i 1999 greb Rusland ind for at sikre civiliserede forhold.

Siden har der var mange terroraktioner i og udenfor Tjetjenien. I 2004 tog muhamedanere en hel skole i Beslan som gidsel. 350 - fortrinsvis børn - mistede livet.

9) I hele Mellemøsten er de oprindelige kristne og jødiske indbyggere udsat for massiv diskrimination, undertrykkelse og tvangsomvendelser, og den muhamedanske befolkningsandel nærmer sig

Wahabismen vinder frem i USA

Det er den mest ekstreme, mest voldelige, mest separatistiske og mest ekspansionistiske form for islam, der findes.

Stephen Schwartz: "Radical Islam in America"

Oversat med mindre forkortelser af P.H. Bering fra IMPRIMIS, May 2004, vol. 33, number 5.

15 af de 19 terrorister 11. sept. 2001 var ikke fattige fra flygtningelejre: De var undersåtter af det saudiarabiske kongedømme. De var ikke fra Vestbredden eller Gaza. De er ikke vokset op med en følelse af forurettethed mod Israel eller USA. De var ikke unge fra de sammenpakkede slumkvarterer i Egypten og Pakistan ... disse mennesker var vokset op i det land, som de fleste amerikanere betragter som deres mest trofaste allierede i den arabiske verden: Det saudiarabiske kongedømme.

Spørgsmålet rejste sig: Hvorfor blev saudier blandet ind i dette?

Andre spørgsmål fulgte: Hvad betyder det, at Osama bin Laden er saudiaraber, og at så mange af hans folk er saudiarabere? Hvorfor er Al Qaeda essentielt en saudisk politisk bevægelse?

...

Det er sludder, når bin Laden påstår, at amerikanske tropper er stationeret på "hellig arabisk jord". Amerikanske tropper har aldrig været stationeret på "hellig arabisk jord". De er stationeret i Riyadh og Dhahran, som ikke er hellige byer. Den eneste gang, fremmede tropper har været i de hellige byer, er i 1979, da radikale muslimer besatte den store moske i Mekka, og den saudiske regering tilkaldte franske faldskærms-tropper for at slå dem ihjel.

Vi hører så meget om, at bin Laden vil omstyrte den saudiske kongefamilie, men sandheden er, at han *aldrig* har opfordret til, at den skulle styrtes. Han spørger efter en ændring af dens politik: Han spørger efter, hvad han kalder en mere islamisk politik. Osama er i bund og grund et produkt af dette regime, og specielt af dets hårdeste halse ("hardliners").

Så Osama bin Ladens budskab 11. september var også et budskab fra disse hårde halse, og det var rettet til deres tilhørerskare.

For det første til USA: "Forlang ikke, at Saudi-Arabien vil forandre sig, for hvis vi forandrer os, så vil du få bin Laden i stedet."

For det andet: De saudiarabiske folk kan udmærket tænke rationelt. Mange har parabolantenner, og mange har internettet. De er omringet af lande som Irak, Kuwait, Qatar, Bahrain, Emiraterne, Oman, Yemen, der er på vej til at blive moderne lande. Men saudierne bor i et tilbagestående land, hvor kvinder end ikke må køre bil. Det saudiske samfund kræver forandring, men det andet budskab fra 11. september er: "Prøv ikke på at indføre forandringer, for vi radikale islamister har stadig en enorm magt, og denne magt er destruktiv!"

For det tredje var det samme budskab rettet til muslimer verden over: "I skal ikke udfordre vores kontrol over den globale islam!"

Moske i Washington DC

Wahabismen i USA

Uheldigvis er de saudiske hårdeste halsses ideologi af den største betydning for De Forenede Stater. Én doktrin for islam dominerer Saudi-Arabien, wahabismen. Det er den mest ekstreme, mest voldelige, mest separatistiske og mest ekspansionistiske form for islam, der findes. Ikke alene angriber den Vesten, den prøver også på at erobre og påtvinge en stiv konformitet i hele den muslimske verden.

Islam var ret ukendt i USA i 80'erne

og 90'erne. Men med en ændring i indvandringslovene blev det amerikanske muslimske samfund pludselig større. De færreste af de muslimer, der kom til USA, var arabere. De var fra Pakistan, Indien og Bangladesh. Og i begyndelsen havde islam – til forskel fra andre religiøse samfund – ingen ansvarlig autoritet (*establishment*) på landsplan. De forskellige etniske grupper indrettede deres egne moskeer. Der var intet, der kunne binde dem sammen.

Men det varede ikke ved, fordi saudierne besluttede at oprette en amerikansk islamisk autoritet, baseret på wahabismens radikale doktriner. De skabte et system af organisationer, som kunne tale for de amerikanske muslimer over for regeringen og pressen, uddannelsessystemet og moskeerne.

Man kan lære meget om, hvordan det saudisk støttede wahabi-establishment virker, ved at iagttage, hvordan det blev talsmand for hele islam i de amerikanske medier. Det gjorde man ved at skabe et helt sæt af organisationer. En af de mest prominente er Council on American-Islamic Relations (CAIR). Denne organisation blev, påstod man, etableret som en muslimsk version af den jødiske Anti-Defamation League. Dvs. at dens opgave var at beskytte muslimer mod fordomme og stereotyper. Jeg arbejdede i nyhedsredaktionen på San Francisco Chronicle på den tid, og jeg blev slået med forbavselse over CAIR's måde at komme til os på. De kom ikke til vore kontorer og sagde: "Vi er muslimer, vi er her nu; dette er vor hellige bog; dette er vor profet, dette er vor profet Muhameds liv; disse er de helligdage, vi overholder; dette er, hvad vi tror på, og vi vil foretrække, at I rapporterer korrekt om disse ting."

I stedet sagde de: "Vi er en minoritet, og vi lider under diskrimination. Vi lider under stereotyper, der skader os. Vi ved, at I er gode, liberale reportere (NB: "liberal" betyder venstreorienteret i USA, o.a.), og at I gerne vil undgå at presse disse stereotyper ned over os. Så når I skriver en historie om islam, så bør I ringe til os først og sikre jer, at den er korrekt." Og selvfølgelig – dette betød "korrekt" i henhold til saudisponsoreret wahabisme.

Der er andre sådanne grupper. "Islamic Society of North America" er direkte kontrolleret fra Saudi-Arabien og ejer helt åbenlyst 250 af de 1.200 hoved-moskeer i USA. Men det er kun toppen af isbjerget. Men efterforskning synes at vise, at godt og vel 80 % af de amerikanske moskeer er under kontrol af den saudiske regering og wahabismen. Det betyder ikke, at 80 % af amerikanske muslimer støtter wahabismen – kun at 80 % af deres moskeer kontrolleres af saudiske wahabier. Der er en række sådanne organisationer, som vi ikke hører så meget om. Heri indbefattet nogle af de værste: Eksempelvis "Islamic Circle of North America", der virker som en slags ekstremistisk militia blandt pakistanske muslimer og har et meget dårligt ry for at true og skræmme for at gennemtvunge pakistansk-muslimsk konformitet.

Andre områder for wahabi-indflydelse i USA

Med én enkelt undtagelse er de muslimske præster i de føderale og de statslige amerikanske fængsler godkendt af wahabi-grupper med rod i Saudi-Arabien. De læreplaner, de følger, er opstillet i Saudi-Arabien, og de går ind i fængslerne og prædiker en ekstremistisk doktrin. Det betyder ikke, at de går ind i fængslerne og rekrutterer terrorister direkte, om end der har været sådanne tilfælde. Men når man går ind i et fængsel – i et miljø præget af vold, beboet af meget belastede mennesker, og prædiker en ekstremistisk doktrin – så har det dårlige og farlige konsekvenser.

Et andet område er militæret. Hver eneste (muslimsk, må man formode!, o.a.) feltpræst (*chaplain*) i USA's militær er godkendt af saudi-kontrollerede grupper. Det betyder, at vore (muslimske, o.a.) feltpræster støtter wahabi-doktriner. Er det så forbavsende, at en (amerikansk, o.a.) muslimsk soldat i Kuwait angreb sine kammerater? Eller at vi har problemer med militært personel i Guantanamo? Eller at en (amerikansk, o.a.) muslimsk militærmand forsøgte at give nyttig information til Al Qaeda?

Endelig har vi et problem med, hvad man kalder islamiske akademikere. Islamiske grundskoler, mellemskoler og gymnasier overalt i USA støttes af saudiske penge og prædiker de saudiske wahabi-doktriner ...

Hvad kan vi gøre?

Dette ser ud til at være et meget mørkt billede. Men nogle enkle forholdsregler

kan løse problemet.

Først og fremmest er det nødvendigt at støtte den føderale regering og enkeltstatsregeringerne i, at de fortsat og løbende skal efterforske islamisk ekstremisme i landet. Det betyder, at man ikke skal falde for propaganda-påstande fra grupper som CAIR om, at efterforskning af, hvad der foregår i moskeerne og af den litteratur, der distribueres der, på nogen måde krænker religionsfriheden. Det krænker ikke religionsfriheden at forhindre ekstremister i at bruge religion som dække for splittelse og kriminalitet. Tværtimod er det nødvendigt at forhindre dette i forsvar for religionsfriheden. Det er absolut nødvendigt at støtte FBI, justitsministeriet og andre myndigheder, som efterforsker den udstrækning, i hvilken islam i USA er under indflydelse af antiamerikanske og antidemokratiske ekstremister. Det er vigtigt, at de får magt til dette gennem lovgivningen.

For det andet må vi identificere og støtte de moderate og patriotiske muslimer i USA, som er imod wahabismen og alt, den står for. Mange muslimer gør det, men vi hører sjældent fra dem.

Vi bør holde medierne ansvarlige for deres dækning af disse ting. Hvor mange gange har vi ikke hørt spørgsmålet siden 11. september: "Hvorfor protesterede ikke flere muslimske ledere mod denne afskyelighed?" Faktisk protesterede mange muslimske ledere mod terrorismen og gik ind for frihed, men de blev ikke hørt i medierne, fordi de ikke passede ind i det billede, medierne helst vil presse en historie ind i. For eksempel hørte vi intet om den muslimske leder i Chicago – muftien for bosniske muslimer i USA – en meget indflydelsesrig mand, som elsker USA, og som efter 11. september sagde: "Ingen muslim, der bor i USA, bør støtte noget af dette. Alle bør gøre alt for at stoppe det. Hvis du hører om det i dit lokalsamfund, fortæl FBI om det og organiser modstand imod det." I stedet dækkede medierne der, hvor vrede muslimer protesterede mod Amerikas støtte til Israel og andre fordrejelser.

Jeg spørger journalist-kolleger: Hvorfor rejser I ikke til lande som Malaysia, Indonesien, Bangladesh, Vestafrika, Marokko og Bosnien? Hvorfor interviewer I ikke muslimske ledere, som støtter Vesten, som er imod terrorisme, og som er villige til at stå på USA's side? For nylig rejste jeg til Uzbekistan og interviewede muslimske overløbere, hvoraf to var fra Al Qaeda. Disse interviews tyder på, at skønt lederne i den

islamiske bevægelse er ekstreme, mordlystne og fanatiske, så er de menige soldater i denne bevægelse ganske ligesom menige soldater i andre ekstremist-bevægelser. De kommer ikke ind i bevægelsen af ideologiske grunde, og de bliver desillusionerede. En, som jeg talte med, stak af fra en gruppe med forbindelse til Al Qaeda, da han opdagede, at han blev brugt til at begå grusomheder mod hans egne kammerater. Til slut spurgte jeg, om han havde noget at sige til amerikanerne. "Ja," svarede han, "jeg vil gerne sige til præsident Bush, at der er mange af os, som er rede til at stå ved Amerikas side for at give dødsstødet til disse uhyrer, disse terrorister."

...

Reprinted by permission from IMPRE-MIS, the national speech digest of Hillsdale College, www.hillsdale.edu.

Professor fyret fra DePaul University i Chicago efter krav fra CAIR

At muslimer vinder større og større indflydelse i USA viser blandt andet en sag fra et universitet i Chicago.

Med opbakning fra CAIR anklagede muslimske studerende ved DePaul University den mangeårige underviser ved universitetet, professor Thomas Klocek, for at have krænket islam.

Thomas Klocek var gået ind i en diskussion med de to studentorganisationer, Students for Just in Palestine SJP og United Muslims Moving Ahead UMMA.

Under denne diskussion afviste Thomas Klocek de muslimske studerendes påstande om, at Israel behandlede palæstinenserne med nazi-metoder, og han forsvarede Israels ret til at forsvare sig imod terrorangreb.

Sådanne synspunkter fandt de muslimske studerende dybt krænkende, og de henvendte sig da med opbakning fra CAIR til universitetets ledelse med krav om afskedigelse af Thomas Klocek.

Universitetets ledelse rettede sig efter kravet og meddelte professor Thomas Klocek hans afsked.

Kilde: www.postchronicle.com

Afvæbning af alle danske officerer

Af orlogskaptajn Ebbe Talleruphuus

Før regeringen Anders Fogh Rasmussen overtog ledelsen af Danmark nåede Poul Nyrup Rasmussen og hans forsvarsminister Hans Hækkerup at beordre en afvæbning af alle danske officerer. Forsvarschefen General Chr. Hvidt kan næppe have ønsket dette for sine officerer, for historisk set har officerer alle dage haft deres personlige våben til selvforsvar – det være sig en sabel, en kårde, eller som nu en 9 mm. Neuhausen pistol. Enhver person der vil angribe en dansk officer har indtil år 2002 måtte tage i betragtning, at officeren er bevæbnet og i øvrigt har pligt til at forsvare sig – og dermed sikre, at hans kampkraft fortsat står til rådighed for landets forsvar.

Ifølge den Kongelige Forholdsordre, underskrevet af Hans Majestæt Kong Frederik den Niende den 6. marts 1952 (med tilføjelser 26. april 1961), har alt militært personel pligt til, uden at afvente ordrer, at imødegå ethvert angreb, og sikre, at kunne nå til sit tjenestested hurtigst muligt. Ordre om ikke at mobilisere eller ikke at gøre modstand må ikke adlydes før der foreligger fornøden vished for, at ordren er udstedt af en dertil kompetent myndighed. Modstanden skal foregå ved brug af alle til rådighed stående midler. Hvad kan det så skyldes, at en ellers effektiv Forsvarschef vælger at efter-

komme en ordre fra sin regering om, at afvæbne sine officerer uden at gøre ophævelser? Der foreligger ingen lov, og derfor er der heller ingen forudgående debat i Folketinget, før udstedelse af FKO Bestemmelsen i år 2000.

Pressen er holdt helt uvidende, så der skrives intet om sagen af journalisterne, der ikke som normalt har informationskilderne på plads – officerer i det danske forsvar er loyale mod Forsvarschefen, og gør ikke vrøvl over hans ordre, der via signaler fra diverse chefer bliver rundsendt til værnene til foranstaltning september 2002. Alt foregår som en helt intern sag i Forsvaret. De få officerer, der måtte have undret sig over, at skulle miste deres eneste håndvåben, blev sat på plads omgående, så i løbet af nogle måneder var alle pistolerne inddraget.

Officielt blev det sagt, at formålet med inddragelsen var at forhindre, at flere officerer valgte tjenestepistolen til at begå selvmord, men den historie troede ingen på – den slags panikløsninger er helt utænkelige, netop i Forsvaret. De officerer der ønsker at begå selvmord skal nok finde en løsning – også nu, hvor det så må blive harikiri med tjenestesablen!

Ingen spurgte dybere til formålet – det kunne jo også have været, for at undgå tyveri fra hjemmene, tænkte man, ligesom dengang Hjemmeværnets personel

skulle aflevere al ammunition til deres tjenestevåben i hjemmet. At formålet kunne være politisk inspireret talte man kun om privat med kollegerne – men ingen var vel i tvivl om det virkelige formål, for regeringen Nyrup Rasmussen havde jo allieret sig med flere radikale ministre, der gennem mange år havde arbejdet målrettet mod at nedskære Forsvarets kampbevne til et minimum.

De styrker, som Forsvaret i dag har til rådighed, trænes primært til internationale opgaver, og de skibe Søværnet får bygget i dag, er primært indrettet på at skulle arbejde med fredsskabende opgaver fjernt fra Danmark – en slags globalisering af Forsvaret - med andre ord: Kan de radikale ikke fjerne det danske Forsvar som de har ønsket det i 100 år, kan de da sørge for, at det er så langt væk fra Danmark, at det reelt er uden indflydelse på en islamisk inspireret terroraktion i fædrelandet. De officerer, der gør tjeneste i Danmark kan man afvæbne, og Hjemmeværnet kan man stække, så det ender med, at Forsvaret reelt mister sin hjemlige, umiddelbare kampbevne – og stadigvæk véd kun få noget om, hvad der virkelig foregår – end ikke Folketingets medlemmer er orienteret!

Hvad er det nu man kalder den slags undergravende virksomhed i et demokratisk samfund?

Menneskeslagtingerne glider i olie i Dafur

Af fhv. MF Ole Gerstrøm

”Nu må FN gribe ind for at standse folkemordet i Sudans Darfur-region”, har det bestandigt lydt gennem de sidste 3 år, og det blev igen betonet, da FN's generalsekretær Kofi Annan besøgte statsminister Anders Fogh Rasmussen den 18. juni.

Omkring 2,5 millioner er fordrevet fra deres hjem og 400.000 dræbt. Landsbyer, træer og marker brændes af, og brønde forgiftes. Den ørkendannende effekt er omfattende. I maj måned blev der blevet lukket for pressens adgang til området.

I 1989 tog Den Nationale Islamiske Front magten ved et kup. Man forsøgte at få de sorte muslimer til at føre jihad mod de sorte kristne, men det endte med, at de sorte begyndte at stå sammen imod de arabiske brune, som man an-

klagede for at være ekstremister og racister. Men den islamiske regering i Khartoum satte den velbevæbnede arabisk/afrikanske milits Islamist Justice and Equality Movement kaldet Janjaweed ind mod både de sorte muslimer og de sorte kristne. Det er klassisk racisme.

De internationale hjælpeorganisationer fordrives fra området med våbenmagt. Adskillige hjælpearbejdere er blevet dræbt. Det aktuelle formål er åbenbart at beherske områderne med olieforekomster.

Kineserne har været i Afrika i årtier. I Mao-tiden var varen revolution og kommunisme. Nu har kinesiske statsfirmaer etableret anlæg til olieproduktion i den øvre Nil-provins. Kinesisk militær beskytter installationerne. Man dækker herfra 5 – 10 % af den kinesiske olieimport, og olieforekomsterne er betydeli-

ge. Kina får i alt 30 % af sin olie fra Afrika. Som returhandel har man en pæn våbeneksport uden nogen form for fine fornemmelser.

Til Sudans Khartoum regering har man solgt 12 jetjagere og et antal "helicopter gunships", hvor det forlyder, at de bruges til drab og fordrivelse i Darfur. Vi kan nok roligt antage, at piloter m.v. er kinesere.

FN's sikkerhedsråd har ringe mulighed for at vedtage en resolution om en fredsstyrke, da kineserne næppe accepterer "ydre indblanding" og følgelig vil nedlægge veto. Kineserne erklærer, at menneskerettigheder "er noget relativt". Igen ser vi en stormagt bruge FN til at varetage egne økonomiske og magtpolitiske interesser, herunder at dække over og eventuelt deltage i et racistisk folkemord, som begås den dag i dag.

Bøger og tidsskrifter

Opgør med skønmaleri af islam

Der er ingen integration, der er ingen dialog, der er ingen tolerance.

Robert Spencer:

The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades).

(Regnery, 2005. 270 sider. \$ 19,95).

Hvordan slår man 110 millioner mennesker ihjel og kalder det revolutionært? Det gjorde man ved at kalde det socialisme og progressivt. Fede ord, der dækker over enorme forbrydelser. Forbrydelser der er søgt hvidvaskede af apologeter.

Uden for det første regnestykke kommer så Robert Spencer. Han redegør ikke for nogen forbrydelser, i stedet fortæller han, hvordan de blev til. Navnet er muhamedanismen, og han belemrer ikke læseren med antallet af ofre, det må man selv gætte sig til. I dag har vi endnu flere apologeter for muhamedanismen, end der var for socialismen. Det er tilsyneladende, fordi de gamle apologeter er fundet sammen med nye, da de to ideologier er sammenfaldende i hadet mod det enkelte individ.

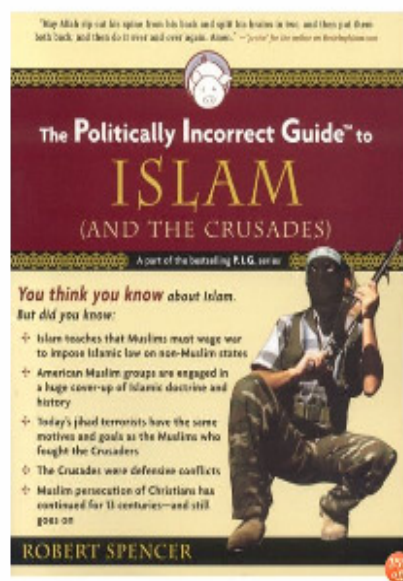
Hvad muhamedanismen er

Spencers bog beskriver, hvad muhamedanismen er, og i særdeleshed jihad. Bogens kapitler er et rædselskabinet. Prøv kapitel 3: Krigens religion, islam. Kapitel 6: Islamisk lov; lyv, stjel og dræb. At lyve er forkert, undtagen når det ikke er det. Det kommer an på, hvem det går ud over, når der stjæles. At tale om drab er afhængigt af, hvem ofret er. Kapitel 17: At kritisere islam kan skade dit helbred. Det er det samme, kapitel for kapitel. Drab, sadisme, udplyndring, tyveri, slaveri, hor og alt til barbarer hørende adfærdsnormer er muhamedanisme. Og det står alt sammen i koranen. Legitimeret som en guddommelig befaling kan man stjæle andre folks ejendom, deres ressourcer, gøre dem til slaver, eller afslutningsvis slå dem ihjel. At et undertvunget folk møder den skæbne, er deres egen skyld. De kan jo bare konvertere til muhamedanismen, så ville det nemlig aldrig være sket.

Akedemisk vås

I bogen bliver alle politiske korrektheder udstillet som det, de er: Vås. Der er

ingen integration, der er ingen dialog, der er ingen tolerance. Der er intet af det, den politiske klasse har bildt sig selv ind. Akademikerne er i dag så langt afspadserede fra virkeligheden, at det er en hån. Det er tilfældigvis dem, de håner, der engang betalte deres "uddannelser".

Slaveri

Gyldne perioder og al-Andalus bliver i bogen betragtet som "nyere humanistisk forskning", som mangel på forstand, idet begge var et udslag af slavers – jøder og kristnes – eneste mulighed for at overleve som dhimmier. Det var deres håndværksmæssige såvel som intellektuelle kunnen, der frembragte "storhed". Kristne var tvunget til at sælge deres egne børn som slaver for at betale Jizya, dhimmi-skat, for ikke at blive halshuggede.

Spencers bog viser, hvor langt væk muhamedanerne er fra en civiliseret verden. År 610 var danskerne her. De andre var hjemme. Mulighederne, forudsætningerne, viljen, forstanden burde være den samme. Det er den ikke. Finland har et større BNP end hele den arabiske verden til sammen. Den arabiske verden har ingen selvskabte eksportartikler andet end affald. Regnestykket ovenfor kan suppleres med den olie, der bliver udvundet og betalt af os,

i det tilfælde når vi ca. 18 % af Japans BNP. Jubel, og nyttige idioter har ikke for ingenting kæftet op om "sult".

En vittighed

Islam er en vittighed, der aldrig har været i stand til at forsørge sig selv. Den er ikke en tro, men et adfærdsdiktat. Den er en ideologi, der består i, at alle gerninger er guddommelige, når de udføres af Muhameds svende. Sætter man sig til modværge, er helvede løs. Det er urimeligt og uforskket at modsætte sig tyveri af ens ejendom og liv. En "guddommelig" indstiftet doktrin der retfærdiggør og guddommeliggør menneskets laveste instinkter.

Man må under ingen omstændigheder konfrontere muhamedanerne med det, de er. Det kan få drabelige konsekvenser at sige sandheden til muhamedanerne, som fx Per Stig Møller ikke tør.

Lavmålet

Spencers bog er noget af det bedste, jeg har læst. Den blotlægger muhamedanernes "modus operandi" og den måde, vi har set på dem gennem 30 år. Mange almindelige danskere har ikke fattet, hvad der går af muhamedanerne, og værre er, at der findes landsmænd, som beskytter dem og deres adfærd og på den måde slører billedet. De nyttige idioter har fået nyt arbejde, og i dag kalder de sig den kreative klasse. Det er dem, der hulker med muhamedanerne.

Spencers bog er kættersk. Den slår overbevisende sin konklusion fast: Muhamedanismen er det laveste, man kan synke til.

Niels H. Jørgensen

Aktiveringsprojekt til den "kreative klasse"

Let gevinst for overfølsomme personer med sans for at brokke sig

Michàlle E. Mor Barak:
Managing Diversity.
Toward a Globally Inclusive Workplace.
(Sage Publications, 2005. 342 sider. \$ 49,95).

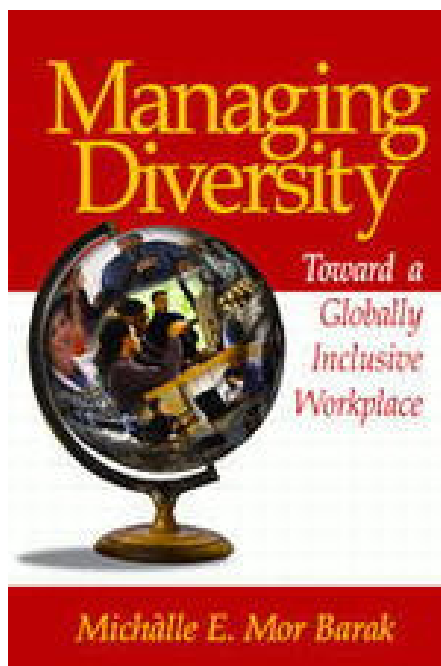
I de allerseneste år er en ny "forskningsgren" i hastig fremvækst: "Diversity management" eller "mangfoldighedsledelse". Den "kreative klasse" har her med iver kastet sig over et nyt brødstudium. Ideen er, at arbejdspladser og firmaer ikke mere skal køres ud fra den "hvide mands" perspektiv, men konsekvent skal modificere normer og værdier ud fra alle medarbejderes kulturelle perspektiver (især etnisk orientering, men også køn, seksuel orientering, unge, gamle, kriminelle, handicappede osv.). Det kan jo være meget godt, men når der går politiserende videnskab i det, og det bliver et levebrød for "forskere" og "eksperter", får sagen sit eget evige liv og går over gevind.

Problemløserjob

De mange styringsproblemer i multikulturelle samfund er utvivlsomt et motiv for højtuddannede til at gå ind for projektet, for så er der jo problemløserjob til dem. Og "mangfoldighedsledelse" er virkelig en guldgrube. Når man søger på bibliotek.dk på ordet, får man over 150 publikationer om emnet, alle fra de allerseneste år. Fra 2005 kan nævnes: "Mangfoldighed i arbejdslivet : når vi er lige, men ikke ens" af Susanne Nour og Lars Nellesmann Thisted (red.), "Når organisationen bliver mangfoldig: om vidensdeling og interaktion i etnisk mangfoldige organisationer" af Jakob Lauring, og "Mangfoldighedsledelse - nydanskernes vej til det danske arbejdsmarked?" af Milijana Nastasijevic.

Den amerikanske professor Michàlle E. Mor Baraks bog er nok "grundbogen" i den nye videnskab, som i USA allerede er en millionin-

dustri p.g.a. retssager fra forurettede, oftest "etniske" medarbejdere. Fx måtte firmaet Texaco betale 176 millioner dollar, efter at en leder – endda under et kursus i "diversitetstræning" – havde refereret til de sorte ansatte som "sorte bønner, der sidder fast i bunden af posen", skønt metaforen om en pose forskelligt farvede bønner netop er et yndet billede på forskelligartethed i mangfoldighedsledelsens begrebsverden.

Kort sagt kommer arbejdspladsen ikke mere primært til at handle om det væsentlige, arbejdet, men alle biomstændighederne, hvor trættekære, overfølsomme personer, der skuer en let gevinst, jo altid kan finde på noget at brokke sig over.

Forudseeligt er listen over diversitets-kategorier, der skal tages hensyn til, nu også "blevet så lang, at vi kan spekulere over, om det nogen sinde vil være muligt at skabe en arbejdsplads, som er følsom over for alles behov, og som stadig kan være produktiv."

Målet for "mangfoldighedsledelse" er ikke kun antidiskrimination, men aktiv fremhjælpning af minoriteter

og alskens særheder, hvor der tydeligvis i Mor Baraks bog mest tænkes på de etniske, og opblomstringen af denne "videnskab" sættes da også i direkte relation til den globale demografiske udvikling, hvor befolkningerne blandes, og de hvide ikke mere er mange nok til at sætte dagsordenen, heller ikke hos sig selv. Mor Barak fastslår klart: "Målet for mangfoldighedsledelse er at ændre organisationskulturen fra en majoritets-orienteret til en heterogen-pluralistisk kultur, hvor forskellige værdisystemer høres og således ligeledes påvirker arbejdsmiljøet." Når man kender fx arabisk arbejdsetik, skal det jo nok gå godt...

Forskerbyrden

Mangfoldighedsledelse er altså en del af det multikulturelle projekt og må ses som et typisk skræmmeeksempel på de evindelige og uundgåelige konflikter, dette projekt medfører. Men det multikulturelle projekt er vel at mærke en pakkedøse: Enten må det afvises som helhed – eller også er man nødt til at have hele pibetøjet, mangfoldighedsledelse såvel som en dertil hørende yderligere "forskerbyrde" at have på nakken.

Peter Neerup Buhl

Multi-etnisk personale betaler sig ikke

Det viser ph.d.-afhandling om "mangfoldighedsledelse"

"Man lægger en liberal retorik over det – at der skal være penge i at have minoriteter ansat. Men det er der kun i få tilfælde. Derimod kan mangfoldigheden føre til en række ledelses- og personalemæssige problemer".

Et af hovedproblemerne er, at de etniske grupper i praksis holder sig for sig selv. Og hvis man opnår at få blandet folk, bliver den officielle kommunikation i virksomheden meget formel."

Det udtaler afhandlingens forfatter Jakob Lauring til Politiken 7/6 2006.

Frankrig i flammer

Dødsdømt integration: de moderate er ikke moderate

Charles Pellegrini:
Banlieues en flammes.
(Editions Anne Carrière, 2005. 184 sider. 17 euro).

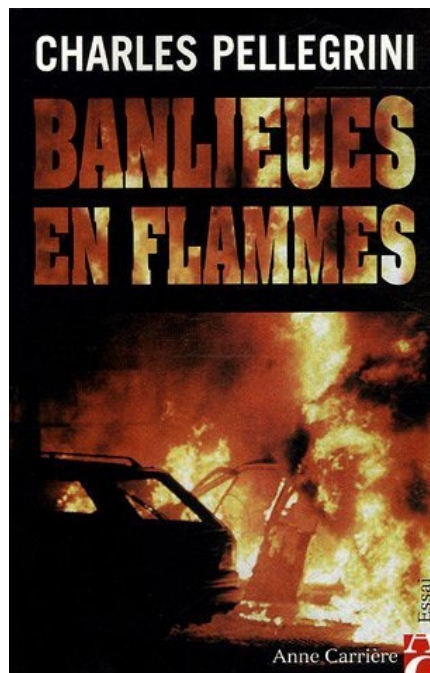
Den tidligere leder af Frankrigs enhed til bekæmpelse af bandekriminalitet, Charles Pellegrini, trækker i sin bog "Forstæder i flammer" en direkte linje fra islams læresætninger til det borgerkrigs-lignende kaos i franske storbyer. Bogen blev skrevet før de store uroligheder sidste efterår, men udviklingen var klar også i starten af 2005: I 2004 blev der afbrændt 21.100 biler, i 2005 blev der afbrændt samme antal allerede i første halvår.

Desuden trækker Pellegrini de demografiske perspektiver op, der antyder, at problemerne kun bliver værre: Om knap 25 år vil Frankrigs uintegrerede indvandrerbefolkning stå for 42 % af fødslerne i landet. De nye generationer bliver stadig mere hadefulde mod det "undertrykkende" franske samfund. Vel at mærke et samfund, som (sammen med bidrag fra EU) i perioden 1989-2001 gav 39,5 milliarder euro til sine belastede forstæder. Alene i 2002 blev beløbet sat op til 6,2 milliarder euro.

Pellegrini beskriver grundigt mentaliteten, hvorefter man får mere "respekt", jo mere vold man begår, og Osama hyldes af rap-grupperne. Inspiration fås i moskeerne, som der kommer én ny af hver uge i Frankrig. Her kan man høre fra koranen, at "det er ikke dig selv, der dræber de vantro, men Gud" (sura 8, 17). I perioden 1996-2003 er vold udøvet af "unge" da også steget med 84 %. Et ny fænomen er dukket op, nemlig veritable plyndringer i metroen, hvor banderne går gennem vognene og kræver pengepungen af alle passagerer.

Pellegrini har den meget vigtige pointe, at der aldeles ikke er nogen sammenhæng mellem kriminalitet og fattigdom – fattige franskmænd

er ikke specielt kriminelle – men derimod mellem kriminalitet og (muslimsk) indvandring. Og i øvrigt virker de unge fremmede langt fra fattige. Som Pellegrini bemærker, ligner banderne nærmest en "modeopvisning" med deres dyre sportstøj: Lacoste, Nike etc. De unge vil gerne have goderne, men på typisk araber-maner på den lette måde. Uddannelse og arbejde har ingen interesse. 40 % af eleverne i de franske sjetteklasser kan endnu ikke det grundlæggende inden for regning og stavning. Alene mellem september 2003 og april 2004 blev der registreret 71.116 voldshandlinger i franske skoler.

Hvis de fremmede møder "racisme", er det kort sagt ikke ufor-skyldt. Pellegrini citerer meget relevant Charles de Gaulle: "Hvis et samfund ikke accepteres, hvis det klager over racisme, er det, fordi det selv bringer uorden. Hvis det kun medbragte godt, ville alle åbne arme for det. Det skal ikke komme her og påtvinge os dets skikke."

Desuden beskriver Pellegrini, hvordan de franske myndigheder hele tiden viger og går på kompro-

mis. Muslimerne behøver ikke en-gang at påtvinge deres skikke, franskmændene indfører dem selv: Allerede i 1981 underskrev Frankrig således en konvention med Marokko, der anerkender dette lands isla-miske ægteskabslove i Frankrig! Og siden 1993 er vold, der "kun" med-fører, at ofret er uarbejdsdygtigt i op til otte dage, slet ikke blevet regi-streret som kriminalitet, men betrag-tes som "overtrædelse af politived-tægterne"! At det dog nytter ikke at være slap, illustrerer Pellegrini med New Yorks "nul tolerance"-politik, hvorefter antallet af mord i byen faldt fra 2.245 i 1990 til 633 i 1998.

Særlig fokuserer Pellegrini på Tariq Ramadan som en farlig opvigler af ungdommen, skønt det er lykke-des ham at vinde et image som moderat fortaler for "Euro-islam" blandt naive europæere. (Den britiske regering har endog gjort ham til medlem af et råd, der skal bekæmpe "islamisk ekstremisme"!). Ramadan har klart udtrykt det princip, som de unge muslimer i Frankrig synes at følge: "Jeg accepterer lovene, så længe de ikke tvinger mig til at gøre noget, der er imod min religion." Ramadan bekender sig til salafismen ligesom bin Laden, han har udtrykt beundring for stormuftien af Jerusa-lem, der bekæmpede jøder sammen med Hitler, og han har givet Israel skylden fra angrebet på USA 11. sept. 2001.

Konklusionen efter læsning af Pel-legrinis bog står klar: Integration af selv de "moderate" muslimer er umulig, fordi de ikke er moderate, men stadig mere vender sig mod Vesten, skønt der bare er givet efter, og de har fået alt. Der er ingen "løsning" på problemerne inden for modellen "mere af det samme". Ale-ne af demografiske årsager skal der massehjemsendes, men borgerkri-gen er også lige om hjørnet.

Peter Neerup Buhl

Velkendt "filosofisk" retorik

Anna Paldam Folker, Kirsten Hansen og Sigurd Lauridsen (red.):
Bag den politiske retorik – essays i værdikampen.
(Tiderne Skifter, 2005. 225 sider. 248 kr.).

Et positivt træk i denne bog er den gentagne insistens på, at der ikke er noget, som ikke bør kunne diskuteres i den politiske debat. Men det er samtidig svært at se, hvordan angivelig dybdeborende filosofisk analyse af den "politiske retorik" reelt set blot er en lidt mere akademisk udgave af en anden velkendt politisk retorik, der i sidste instans – efter mange verbale krumspåring – bekræfter det politiske standpunkt, skribenten tydeligvis havde i forvejen.

Fx i Nils Holtugs indlæg "Multikulturalisme" defineres det som en "nationalistisk" politik, at partierne er "partiske til fordel for danskerne", idet de mener "at vi danskere har stærkere forpligtelser over for andre danskere end over for mennesker fra andre nationer eller lande". Ud fra en sådan position (hvor ud fra næsten alle mennesker er nationalister) er det ganske vist let at udpege og kritisere "nationalister" (Holtug har valgt Søren Krarup og Karen Jespersen). Den strenge filosofiske logik gør saglig politisk debat meningsløs, fordi distinktionerne simpelthen er politisk irrelevante. Fx Holtugs "geniale" slutning: "Selv hvis nationer er helt fundamentale for menneskers identitet og trivsel, så følger det jo ikke heraf, at vi hver især bør lægge større vægt på vores egen nation end på andre nationer." Det er jo rigtigt nok, at man ikke kan slutte fra "er" til "bør", men mon ikke alligevel de fleste mennesker vil gå ind for noget, der er helt fundamentalt for identitet og trivsel? Ilt er helt fundamentalt for liv og trivsel, men deraf følger heller ikke, at vi hver især bør trække vejret...

Holtug (der er lektor på "Institut for Medier, Erkendelse og Formidling", Københavns Universitet...) kalder meget smart sin anationale multikulturalisme for "liberal egalitarisme", ifølge hvilken "alle har ret til frihed og til en lige andel af goderne". Det lyder igen filosofisk meget smukt, men opstår "goderne" mon ud af den blå luft? Fremstilles de for det meste ikke i det forkætrede Vesten, der altså som sædvanlig forventes at skulle agere jule-

mand for alverden for ikke at gøre sig skyldig i at "skabe" ulighed? Dette har selvfølgelig intet med liberalisme at gøre, men er socialistisk omfordelingsideologi.

Også Sune Lægaard (ph.d-stipendiat ved Holtugs institut) harcelerer i sit indlæg "Dansk udlændingepolitik og nationalisme" over, at "hensynet til levestandarden, erhvervslivet og opretholdelsen af velfærdsstater i rige lande som Danmark oftest prioriteres over hensynet til international retfærdighed eller blot tålelige levevilkår i fattige lande." Hvad betyder "retfærdighed" igen andet end, at Vesten ensidigt skal give til nogen, der ikke skal yde, før de nyder?

I Lægaards indlæg ses endnu en gang, hvordan den filosofiske "logik" ikke fatter simple dagligdags realiteter, nemlig at man udmærket kan være dansker kulturelt set, uden man har boet meget i landet, nemlig hvis ens baggrund er dansk, mens man omvendt godt kan bo i Danmark og have dansk statsborgerskab uden at være rigtig dansk. Også Lægaards bestræbelse går ud på at vise, at VK-regeringen står for "nationalisme", og det kan han selvfølgelig uden problemer ved at præsentere det som noget kontroversielt, at lovgivningen inddrager det kulturelle kriterium i vurderingen af tilknytningen til Danmark. Og igen præsenteres plathederne som mere end almindelig dybdeborende politisk filosofien...

Det er tankevækkende, at man kan bruge mange af de principper for politisk tænkning, der knæsettes i de generelle filosofiske afsnit, mod argumenta-

tionen i de afsnit, der handler om multikulturalisme o.lign. Fx skriver ph.d.-studerende Anna Paldam Folker i sit indlæg "Værdikonflikter i liberale samfund", at en del uenigheder i samfundet skyldes, at den ene part er faktisk dårligt funderet. Det kommer man uvægerligt til at tænke på, når Sune Lægaard senere skriver, at det "er åbne spørgsmål, om et kosmopolitisk samfund er muligt og ønskeligt, og om en afgrænset fælles identitet er nødvendig for, at den slags samfund, som vi kender, kan fungere." Hvis der er noget, erfaringen har bekræftet som et faktum, er det da, at multietniske samfund medfører strid og forarmelse. Men man kan selvfølgelig altid "filosofisk" forestille sig, at det kunne være anderledes.

Klemens Kappel (lektor på samme institut som Holtug...) gør sig i sit indlæg til talsmand for "liberal individualisme" i form af menneskerettighederne, som han forsvarer mod S. Krarups kritik. Det falder dog ikke særlig heldigt ud, idet den rent filosofiske, realitetsforagtende tendens i menneskerettighederne afsløres i Kappels retorik: "Det er en grundantagelse, at samfund består af enkeltindivider, ikke af overindividuelle størrelser som nationen, folket, racen, klassen, klanen eller stammen. Statens opgave er derfor blot at sikre, at den enkelte har mulighed for at leve det liv, han eller hun selv ønsker, forudsat at de ikke herved skader andre mennesker. Staten skal ikke kere sig om overindividuelle størrelser." At dette er tanken bag menneskerettighederne, forklarer jo ideologiens foragt for nationalstaten, der dog konkret er rammen og værnet om vor mulighed for at bevare vore rettigheder, som er givet af grundloven, ikke af FN. (Roger Scruton har i øvrigt i "Nationernes nødvendighed" fint vist det urimelige i at sidestille klaner og stammer med nationer).

Efter den højtstående filosofiske retorik, der i virkeligheden blot gentager velkendte kulturradikale mantraer, hvis konsekvens er Danmarks ophævelse, må et kort og konkret svar på følgende virke velgørende som modgift:

- "Disse mennesker har for manges vedkommende boet her i flere generationer. De taler dansk, er ofte ikke kriminelle, har arbejde, og deres børn kender kun Danmark og går i dansk skole. En stor del har fået dansk statsborgerskab. Vil I virkelig sende dem 'hjem'?"

- Ja. *Peter Neerup Buhl*

Inkonsekvent nationalismeforsvar

Ramón Máiz & Ferran Requejo (red.):

Democracy, Nationalism and Multiculturalism.

(Frank Cass Publishers, 2005. 164 sider. £ 70).

Denne bog indgår i en serie akademiske bøger med "nytænkning" inden for politisk teori (Routledge Innovations in Political Theory, bd. 14), og umiddelbart ligner det da også et bemærkelsesværdigt spring, at ledende forskere forsvarer en form for "nationalisme". Det erkendes nemlig, at nationale bevægelser ikke kan holdes nede, da de udtrykker noget fundamentalt i mennesket, og at stater derfor gør kloge i at i vid udstrækning imødekomme nationale mindretals ønsker.

Men vel at mærke gøres der meget ud af, at der bør være tale om "liberal nationalisme", der ikke vil udelukke nogen. I bogen efterlyses kriterier for en moralsk god og dårlig nationalisme, og regionalister som fx Jörg Haider, der er indvandrings skeptiker, får mærkatet "ekstremist" på sig. Ligesom det stemples som ekstremisme at hævde, at folk, der har fået statsborgerskab, ikke nødvendigvis er landsmænd af den grund.

På det akademiske skrivebord udtænkes smukke principper for, hvordan der skal lyttes til et "pluralistisk" kor af mange stemmer, når samfundet formes. Men hvad hvis grundlaget for de forskellige grupper er uforenelige? Godt nok understreges det, at fundamentalistiske kulturer skal afrettes efter liberale

linjer, men når kulturdyrkelse forenes med "åbenhed", er det spørgsmålet, om disse krav i længden kan håndhæves.

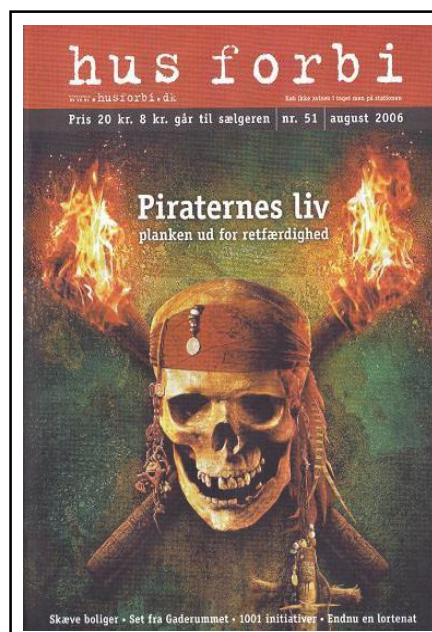
Det indrømmes, at ikke alle kulturer uden videre fortjener "respekt", og at multikulturelle samfund ikke nødvendigvis er bedre end monokulturelle. Men alle samfund bliver angiveligt i dag uundgåeligt stadig mere multikulturelle. Hvis der hermed blot tænkes på større påvirkning udefra med deraf følgende udfordring af forældede kulturelle dogmer og tabuer, ville det være svært at afvise realiteten i multikulturalismen. Men noget naivt opfordres til dyrkelse af minoritetskulturer, der langt fra uden videre vedblivende vil holde sig til det pæne, liberale regelsæt. Med selverkendelse skriver en af professorerne, at velmenende, liberalt-demokratiske akademikere med kosmopolitiske værdier "ikke nødvendigvis er de bedste" til at tolke nationalistiske følelser, og at alt for megen moderne akademisk analyse af nationalisme har været "til trøst, fortænkt og ideologisk misforstået".

Men forfatterne til nærværende bog mener altså at have tænkt længere, og med rette – men næppe langt nok. Dermed kan de faktisk være farligere end åbenlyse kosmopolitter, for de bruger nationalistisk retorik, men uden konkret indhold. De vil nemlig for alt i verden ikke give afkald på liberalismens "universelle retfærdighedsprincipper", og de kulturer, de forsvarer, bliver derfor nogle mærkelige kunstige skabninger, der reelt ikke får lov at være herrer

i eget hus og om nødvendigt lukke døren til alverden. Det nationale må ikke true "universalismen", og det skal være en del af en "dynamisk proces" osv. Det hele fordampes altså som sædvanlig i den blå luft. Det konkrete forsvar af territoriet mod fremmed bosættelse er stadig tabu. Typisk skriver professor Wayne Norman, at det "næsten med nødvendighed er illiberal", hvis et politisk fællesskab behandler et territorium som en bestemt etnisk gruppes "ejendom". Og de "liberale" menneskerettighedsprincipper etc. er kernen for bogens forfattere, ikke det nationale, som blot er et redskab til at realisere "retfærdigheden" i en alt for velkendt kamp mod nationalstaten.

Interessant nok beskriver samme professor Norman, hvordan klassisk (odiøs) nationalisme faktisk kan tænkes at fremme denne retfærdighed, hvis nationalismen vel at mærke fremføres af en undertrykt minoritet. Således må vel også nationaldansk islammodstand i et større perspektiv siges at tjene liberale retfærdighedsideal, for sejrer islam, vil det jo gå disse idealer langt værre end under selv en Thulesen Dahl-regering. Alle lande, der er erobret af islam, er om nogen blevet monokulturelle, for islam tåler ingen dissens. Modernitetens idealer er så vist generelt positive, men deres forsvarere har ikke erkendt paradokset, at illiberal politisk praksis ofte er nødvendig for at værgе friheden, ligheden og broderskabet mod de førmodernes angreb.

Peter Neerup Buhl

De fleste har mødt sælgere af "hus forbi" på gaden og har sikkert undret sig over, at der findes hjemløse i en velfærdsstat som Danmark.

Men det gør der altså, og som der står i bladet, så kan enhver af os støde ind i problemer med misbrug, skilsmisse, sygdom, arbejdsløshed eller andet, som kan få os til at miste fodfæste. Og rod-fæste.

Og det er vel nærmest overflødigt at tilføje, at det officielle Danmark hellere vil bruge ressourcer på skrydende muhamedanere end på landets egne sagtmødige børn.

8 kr. af de 20 kr., som bladet koster, tilfalder sælgeren.

Bladet "hus forbi" udgives af foreningen "hus forbi", som blev stiftet i 1996 for at give de hjemløse et talerør. Det bliver til i samarbejde mellem hjemløse, tidligere hjemløse, journalister og fotografer.

Det nyeste nummer fortæller blandt andet om 1700-tallets pirater, som ofte var udstødte, fordi de havde gjort oprør mod uretfærdighed.

"Piraternes internationale broderskab var en forløber for demokrati og ordentlige forhold for de fattige", som det hedder i artiklen.

En anden artikel fortæller om kommunernes manglende indsats for at skaffe "skæve boliger til skæve eksistenser".

Harry Vinter

Svin, hunde, aber og vantro ...

Debatbog: De binder os på mund og hånd.
(Rafael, DK, 2006. 144 sider. 199 kr.).

Bogens redaktør Niels Erik Søndergård indleder med at fastslå, at islam har indledt sit kvælertag på (også) Danmark, godt hjulpet af de kulturradikales femte kolonne, der gennem sin mediekontrol belyver os. De kræver respekt for, og gør alt for at hvidvaske et islam, hvis dybt reaktionære grundlag er koranens i stort omfang meget grove indhold.

Preben Breds beskriver i sit indlæg »Omvendt racisme« dette begrebs totale pervertering i den politiske korrektheds forskruede begrebsverden. Danskere, der forsvarer deres folkeret, kaldes for racister, samtidigt med, at muslimernes åbenbare racisme bortrationaliseres, især deres racistiske holdninger og handlinger mod Vestens frie kvinder. Og koloniseringen af vort land søges fortsat med en evig strøm af arrangerede fætter/kusine-ægteskaber. (Og dette er jo også en form for racisme, når det foregår mod et folks fædreland!)

Anders Bruun Laursen forsøger at udrede, hvilke kræfter der styrer koloniseringen af Europa, og dokumenterer, bl.a. ved hjælp af seriøse oplysninger fra 89 officielle internetsider – samt en del andre kilder – at forbryderisk og delvis hemmelig international konspiration aldeles ikke altid er opspind fra gale mennesker, men i denne sag så absolut realiteter. De europæiske folkeslags identiteter skal åbenbart tilintetgøres i et kaos af evig masseindvandring. Talløse sammensværgelser i form af internationale organisationer, fonde, traktater, dialoger og konventioner har spundet Europa ind i et tæt edderkoppenet. Masser af kendte pampere deltager i dette nedbrydningsarbejde, især ved brug af islams demografiske aggression. De neo-liberalistiske ideologer samarbejder tæt med de kulturradikale og tidligere kommunistbosser, og intet folk i Europa er nogensinde blevet spurgt. Ingen udenfor magteliten har ønsket nogen indvandring overhovedet. Det er skingrende udemokratisk!

Geoffrey Cain rapporterer med mange grove eksempler, hvorledes det koranbaserede jødehad har etableret sig i Danmark i takt med indvandringen af muslimer. Ikke desto mindre gør de politisk korrekte alt hvad de kan for at feje kendsgerningerne herom ind under

gulvtæppet. Det forløjede billede af islam skal med djævelens vold og magt fastholdes. Afsløringerne af islams racistiske natur modvirkes med racismeanklager mod oprindelsesfolket, selv om langt de fleste voldelige overgreb fra andengenerationsmuslimernes side mod både det og jøderne helt klart er racistisk motiverede. Cain bringer også et uddrag fra en bog skrevet af fire lødige svenske forfattere, der fortæller om et hav af røverier og overfald på svenske børn og unge, åbenlyst racistisk begrundede – det går kun ud over oprindelige svenskere. Meget få overfald nævnes i medierne, halvdelen anmeldes ikke på grund af trusler, og de færreste opklares ...

Rolf Slot-Henriksen begynder i: »Hvad er et racistisk overgreb?« med at fastslå, at racisme- og menneskeretscentre har forfalsket og omtolket racismebegrebet totalt, samtidigt med, at man lukker øjnene for den virkelige racisme i gaderne, som begås af muslimske bander. Og medierne støtter hykleriet og løgnene, der sviner ofrene til. Danske diskrimineres til fordel for muslimerne, og flytter derfor i stort tal fra de kvarterer, disse overtager. Undertrykkelsen sker også ved, at tegnere og skribenter trues med vold og mord fra at ytre sig – og anklages af (de kosmopolitiske verdensborgerfascisters) hylkerkor.

Han fortsætter i »Islam som besættelsesmagt« med at beskrive autoritetsprincippet i islam, der stammer fra koranens påstand om, at der er tale om »himmelsk lovgivning«, der omfatter alt i ethvert menneskes tilværelse. Ikke blot en gerningsreligion, men en ufejlbarlig ideologi, en absolution, alle på Jorden skal underkaste sig. Intet verdsligt styre kan besidde sand autoritet, hævdes det. Det hele skyldes »profeten« himself, der bl.a. gennem massebord gjorde sig til diktator og feltherre. Verdenserobringen indledtes, og nogle af de vanthro i de erobrede lande fik allernådigst lov til at forblive i live, mod at blive grusomt undertrykt og diskriminerede. Efterhånden blev deres lande koloniserede af de muslimske overmennesker.

Respekt og underdanighed var dhimmiernes lod, respekt for besættelsesmagten alfa og omega. Mange korancitater bringes, der gør diskriminationen til »guddommelig« lov. Autoriteten kræver også, lige siden Muhammed, yderst begrænset ytringsfrihed. Han lod

selv alle kritikere snigmyrde. En tilsvarende udvikling er i gang også i Danmark. Muslimer kræver censur indført, og satirisk humor (som muslimer åbenbart er helt uden sans for) ønsker de forbudt.

Talrige eksempler på muslimske provokationer bringes, fortovsfortrængninger, spytklatter, ringeagtstytringer mod de »vanthro« og voldshandlinger mod kvinder er efterhånden efterhånden hverdag i vort land. Men i de toneangivende kredse er alt dette tabu, vold og voldtægt må ikke sættes i forbindelse med islam!

I anden del af Slot-Henriksens indlæg fortælleres om muslimernes opfattelse af islam som den fuldkomne ideologi, og det fuldendte samfundssystem. Givet af Allah, indeholder alt, hvad man bør vide om tilværelsen. Intet komma kan flyttes i koranen, som siges at have ligget i himlen fra tidernes morgen. Muslimerne skal derfor altid overtage al autoritet i ethvert samfund de trænger ind i. Og ifølge koranen skal hele verden erobres. Muslimernes grænseløse foragt for alle vanthro belyses med talrige eksempler og korancitater.

Islam er den ældste af alle de afskyelige ismer, og vel nok den mest racistiske af dem. Men straffelovens § 266b er et redskab mod enhver, der vover at afsløre islams racisme mod alle vanthro. Utallige anmeldelser af muslimsk racisme er blevet afvist. Det er groft antidemokratisk misbrug! Vi forbydes at forsvare vort land og vor kultur! Den virkelige racisme er koloniseringen af de europæiske folkeslags fædrelande. Men afskyelige forrædere blandt politiske og kulturelle pampere støtter denne racisme mod os, selv om muslimerne selv påstår, at de har ret til at røve vort land, fordi vi er lavtstående vanthro, på et dyrisk stade. Vi skal være underdanige, og finde os i det – men kan man forlange det af et folk af frie mennesker? Nutidens situation sammenlignes med rette med besættelsen, og islam med nazismen – som Hitler dog opgav at gøre til religion ...

En absolut anbefalelsesværdig bog, specielt i et land, hvori landets ældste avis for nylig hævder, at der kun findes 200.000 muslimer (ud af 698.282 indvandrere pr.1.jan.2004, ifølge HK og DS), og at der ud af dem kun er 30-40 »ekstreme« individer ...

Bent Jacobsen

Foreningsnyt

Møder

For eventuelle ændringer: Check www.dendanskeforening.dk eller spørg på 86 13 24 01

Næstved

Medlemsmøde i Grønnegades Kaserne, lokale 217
Tirsdag d. 19. september kl. 19.

Emne: Globaliseringen. Illuminati - fup eller fakta?
Taler: øjenlæge Anders Bruun Laursen

København

Medlemsmøde på biblioteket, Jemtelandsgade 3, 1., Kbh. S
Torsdag d. 21. september kl. 19.

Emne: Er 3. Verdenskrig begyndt?
Taler: Murer Poul Vinther Jensen

København

Medlemsmøde i Valby Medborgerhus, Valgårdsvej 4
Onsdag d. 11. oktober kl. 19.

Emne: Globalisering og folkevandringer
Taler: Harry Vinter, formand for DDF

Aalborg

Medlemsmøde i Medborgerhuset, Rendsborggade 2, Ålborg
Torsdag d. 12. oktober kl. 19:30

Emne: Situationen i Danmarks næststørste by
Taler: Tomas Kierstein, Århus mod Moskeen

Århus

Medlemsmøde i Cykelbanens lokaler, Jyllands Alle 79.
Onsdag den 25. oktober fra kl. 19.

Emne: Islam International
Taler: fhv. MF Ole Gerstrøm

Roskilde

Medlemsmøde Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 5
Tirsdag d. 7. november kl. 19.

Emne: Befolkningsudviklingen, internationalt og i Danmark
Taler: Harry Vinter, formand for DDF

Omdelere efterlyses!

Vi skal have gang i omdelingen af diverse foldere og efterlyser derfor mænd og kvinder i alle aldre, som kan tænke sig at deltage i denne nyttige beskæftigelse samtidig med, at de

som en sidegevinst holder sig i god form.

Omdelingen kan foregå både individuelt eller i små hold. Sidstnævnte er absolut det hyggeligste.

Interesserede bedes tilmelde sig på tlf. 86 13 24 01 eller til e-mailadressen danskeren@danskeren.dk

Siden sidst

Der blev råhygget ved DDFs grundlovsmøder "i det grønne" ved Århus og ved Holbæk. Her nyder nogle af deltagerne ved mødet i Holbæk deres medbragte mad.

Blogspot

Blogspots/blogge er på vej til at blive den mest udbredte form for hjemmeside.

Ifølge dagbladet Børsen d. 18/7 oprettes der en ny blog hvert sekund et eller andet sted i verden.

Fordelen ved en blog er, at den giver mulighed for dialog med læserne.

Endvidere rundspredes artikler med lynets hast via opsamlingsblogge.

DDFs formand følger med tiden og har oprettet en blog i foreningens navn på adressen:

[http:// dendanskeforening-blogspot.com](http://dendanskeforening-blogspot.com)

”Minareten” ved Svanemøllen

Mange, der har kørt med tog forbi Svanemøllen Station i Københavns nordlige udkant, har studset over synet af en minaret, som rager op få meter fra stationsbygningen.

Der er imidlertid ingen moske på stedet, og det minaretlignende tårn er ingen minaret, selvom det blandt de lokale er kendt under denne benævnelse.

Lidt har tårnet imidlertid til fælles med det arabiske forbillede. Dels er det, som bliver lukket ud foroven, ikke altid særlig behageligt, dels står tårnets nederste del bogstaveligt talt ”i slam” til knæene.

Tårnet er nemlig i virkeligheden udluftningskanal for kloakpumpestationen, der leder byens flydende affald bort fra havnen ud i Øresund.

Tårnet er tegnet af Charles Ambt, som var stadsingeniør i Københavns Kommune fra 1886 til 1902.

Det var almindeligt på Charles Ambts tid at lade sig inspirere af arkitekturen i det fjerne eksotiske Arabien. Det ses også på flere af Tivolis bygninger, ligesom inspirationen gik igen i datidens små kolonihavehuse.

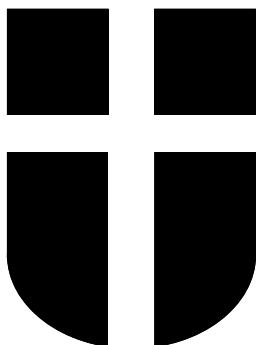
I dag er det fjerne og eksotiske blevet ubehageligt nærværende, og i dag ville ingen arkitekt, som har livet kært, finde på at lade sig inspirere af arabisk kultur til noget som helst morsomt indslag i bybilledet.

Både slam og islam er skam alvorlige sager!

Snyd med datomærkning i Pakistan

Det er ikke kun i Danmark, der svindles med datomærkningen af kød. En mand har iflg. Pakistan Daily Times 22/7 2006 rejst sag ved retten Peshawar, idet han føler sig grundigt taget ved næsen.

Han havde betalt 120.000 Rupees (ca. 2000 USD) for levering af en brud på 16 år, men fik i stedet leveret en oldemor på 70. Det bliver interessant at se, hvordan den islamiske ret i Pakistan takserer en sådan svindel med datomærkningen.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes ”Danmarksfonden”, kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*